

VĂN HÓA & NGHỆ THUẬT

TATIANA GORDIEVSKAIA/SHUTTERSTOCK

‘The Nutcracker’ món quà Giáng Sinh lung linh sắc màu

SHARON KILARSKI

“The Nutcracker” hay “Chú lính Nutcracker” là vở ballet hai màn nổi tiếng khắp thế giới. Để có một kỳ nghỉ lễ vui vẻ cho gia đình, người ta sẽ khó tìm được món quà nào lung linh tuyệt diệu hơn câu chuyện cổ điển The Nutcracker vào mùa Giáng Sinh. Đây là một câu chuyện về tình yêu, lòng dũng cảm, và những điều kỳ diệu — tất cả được kể bằng những vũ điệu ballet cổ điển.

Năm 1816, E.T.A. Hoffman đã xuất bản cuốn “The Nutcracker And The Mouse King” (Tạm dịch: “Chú lính Nutcracker và Vua chuột”), một câu chuyện cổ tích dành cho người lớn. Nhiều năm sau, một phiên bản khác của Alexandre Dumas Cha đã cuốn hút trẻ em vì phù hợp hơn và vui nhộn hơn.

Biên đạo múa lừng danh Marius Petipa của Nhà hát hoàng gia St. Petersburg đã rất thích câu chuyện mới này và quyết định dàn dựng thành một vở ballet. Ông đã mời Peter Ilyitch Tchaikovsky soạn nhạc cho vở diễn. Vở ballet “The Nutcracker” được ra mắt công chúng lần đầu tiên vào năm 1892. Tuy nhiên, vở diễn không thành công vào lúc bấy giờ, khán giả của St. Petersburg hầu như tỏ ra thờ ơ với tác phẩm, còn các nhà phê bình thì nhận xét rằng bố cục của vở ballet thiếu hợp lý. Màn Một kể về câu chuyện Marie đã gặp chú lính

Một buổi diễn vở ballet “The Nutcracker” ở Trung tâm Văn hóa ZIL, Moscow, Nga vào ngày 30/12/2012.

Buổi diễn “The Nutcracker” ở Nhà hát Imperial Mariinsky, Saint Petersburg, năm 1900.

Nutcracker như thế nào và giúp phá bỏ lời nguyền để biến anh trở lại thành hoàng tử; trong khi Màn Hai không phát triển thêm phần cốt truyện mà chỉ tập trung vào các vũ điệu.

Biên đạo múa kiêm nghệ sĩ múa ballet Breton Tyner-Bryan, người giảng dạy tại Đại học New York, và Trung tâm vũ đạo Broadway, đã chia sẻ về trải nghiệm của cô về phiên bản của nhà biên đạo Petipa mà cô đã từng diễn nhiều lần khi còn là học sinh vào những năm 1990.

“Tôi thực sự lên vào ban công nhà hát lúc tôi không phải biểu diễn để xem Màn Hai,” cô nói.

Chính xác là Màn Hai không có cốt truyện đã khiến cô Tyner-Bryan bối rối: những gì diễn ra chủ yếu là thể hiện sự khác biệt, từ vũ điệu của Vương quốc Kẹo ngọt, rồi vũ điệu của phe Á Rập, vũ điệu chocolate Tây Ban

Nha, và vũ điệu trà Trung Hoa...

Về tổng thể, theo cô Tyner-Bryan chia sẻ thì “đó là màn thể hiện tính cách của nhiều nhân vật, tạo nên sự khác biệt trong chuyển động và trang phục” và cô cũng yêu thích những điều đó. Người xem như ngồi đối diện lễ đài của đám rước linh đình, cũng giống như Marie và Hoàng tử, họ say mê về lòng lấy của vô số nhân vật.

Hơn nửa thế kỷ sau, vào năm 1954 khi biên đạo múa người Mỹ, George Balanchine, thay đổi vai nhân vật trong tác phẩm thì “The Nutcracker” có một sức sống mới. Vở ballet bắt đầu được yêu thích trên khắp thế giới, tạo thành một cơn sốt và được biểu diễn rộng rãi toàn cầu.

Ông George Balanchine đã từng đóng vai Hoàng tử khi ông mới 15 tuổi trong phiên bản gốc tại Nhà hát Mariinsky ở Nga. Sau này, ông chuyển đến Mỹ và cùng với những người khác thành lập Nhà hát Ballet New York (NYBD). Tại đây, ông đã quyết định biên đạo phiên bản “The Nutcracker” của riêng mình, và tác phẩm đã được đón nhận nồng nhiệt hàng năm nhất là vào dịp Giáng Sinh kể từ khi công diễn ở Thành phố New York vào năm 1954 cho đến nay.

Phiên bản của ông Balanchine phần lớn dựa trên kịch bản gốc, nhưng ông đã sắp xếp lại một số phần, ví dụ như chuyển điệu nhảy của nàng tiên Sugar Plum lên sớm hơn trong Màn Hai.

Xem tiếp trang 3

SYDA PRODUCTIONS/SHUTTERSTOCK

Lịch sử cổ xưa của lời thệ nguyện năm mới

APRIL HOLLOWAY

Lời thệ nguyện cho năm mới là một truyền thống, phổ biến nhất là ở Tây phương, nhưng đã được phát hiện thấy ở nhiều nơi trên thế giới. Vào dịp năm mới, người ta lập một lời thệ nguyện thực hiện những cải thiện bản thân hoặc những thay đổi nào đó cho một năm sắp tới. Người ta tin rằng cư dân Babylon là những người đầu tiên lập lời thệ nguyện năm mới vào khoảng 4.000 năm trước, và người dân ở khắp nơi trên thế giới đã luôn phá bỏ điều này kể từ thời điểm đó!

Người Babylon cổ xưa đã lập ra rất nhiều lời thệ trước những vị thần của họ vào thời điểm khởi đầu của mỗi năm, tức là từ giữa tháng Ba, rằng họ sẽ trả lại những vật phẩm mình đã mượn và trả hết mọi nợ nần.

Tháng Ba cũng là khoảng thời gian phù hợp cho năm mới, bởi khi ấy là thời điểm bắt đầu của mùa xuân và lượng thực cũng đã được gieo trồng xong. Nhưng động lực hoàn thành những lời thệ của người Babylon lớn hơn của chúng ta hiện nay, bởi vì việc giữ lời thệ nguyện này có nghĩa rằng những vị thần đã ban cho họ những phước lành trong suốt 12 tháng tiếp đến, và phá vỡ lời thệ nguyện có thể khiến họ không còn được những vị thần ban phước nữa.

Tập tục này cũng đã được gìn giữ trong suốt thời đại Roman qua việc những người có tin ngưỡng nguyện sẽ làm việc tốt trước vị thần hai khuôn mặt của họ tên Janus – vị thần của khởi đầu và kết thúc, với khuôn mặt phía sau nhìn vào năm cũ và khuôn mặt phía trước trông sang năm mới. Vào thời Trung cổ, những hiệp sĩ đã thực hiện “lời thề con công” (peacock vow – les voeux du paon) vào cuối mỗi năm để tái khẳng định cam kết tuân thủ tinh thần hiệp sĩ của họ. Trong khi đó, những tín đồ Thiên Chúa giáo thời kỳ đầu tin rằng họ cần dành ngày đầu tiên của năm mới để hồi tưởng và sửa chữa những lỗi lầm đã qua nhằm hoàn thiện bản thân.

Trong những nghi lễ cầu nguyện ban đêm, các tín đồ Thiên Chúa giáo chuẩn bị đón một năm sắp đến bằng cách cầu nguyện và phát lời thệ. Rất nhiều tôn giáo khác cũng thực hiện truyền thống tương

Trái: Hình tượng mô tả Thần Anubis – vị thần của người Babylon.

Phải: Hình tượng mô tả Thần Janus – vị thần của người Roman có thể nhìn được cả phía trước và phía sau.

Bất kỳ tín ngưỡng nào, ý tưởng của hình thức này đều là để hướng vào nội tâm trên cơ sở cải thiện bản thân mỗi năm.

năm. Ngày nay, điều duy nhất đã thay đổi (đối với một số người), là chúng ta tự lập thệ với bản thân mình, thay vì với những vị thần linh. Và từ đó, chúng ta không thể tự giáng sấm sét như một hình phạt cho bản thân vì không giữ lời thệ, và hẳn cũng sẽ không lấy gì làm ngạc nhiên nếu sớm hay muộn chúng ta cũng không thể trung thành với chính những lời nói của mình.

Một nghiên cứu do tác giả Richard Wiseman thuộc trường Đại học Bristol thực hiện năm 2007, trên 3.000 đối tượng tham gia đã cho thấy rằng có 88% người lập lời thệ nguyện năm mới nhưng không thể thực hiện được, mặc dù thực tế là có đến 52% những người tham gia nghiên cứu đều rất tự tin vào sự thành công ở thời điểm ban đầu.

Nhưng tất cả họ đều không thất bại, nghiên cứu cũng chỉ ra rằng nam giới có thể đạt được mục tiêu cao hơn 22% nếu họ chú trọng vào việc thiết lập mục tiêu, trong khi nữ giới có thể đạt mục tiêu cao hơn 10% nếu họ chia sẻ công khai những mục tiêu của mình và nhận được sự cổ vũ từ bạn bè.

Thiên Minh biên dịch

VIKTORIA HNAIUK/SHUTTERSTOCK

‘The Nutcracker’: món quà Giáng Sinh lung linh sắc màu

Tiếp theo từ trang 1

Giấc mơ đêm Giáng Sinh đầy màu sắc trong “The Nutcracker” Marie và bé Fritz, cả hai sống tại một thị trấn nhỏ ở Đức, đang tận hưởng kỳ nghỉ Giáng Sinh được tổ chức tại nhà, với sự góp mặt đông đủ thành viên của cả đại gia đình.

Người lớn thì trò chuyện một cách vui vẻ trong lúc những đứa nhỏ thì vô cùng hào hứng với những món quà: búp bê cho các bé gái, những chú lính đồ chơi cho các bé trai. Giữa buổi tiệc, ông Drosselmeyer, cha đỡ đầu của Marie và cũng là người làm đồ chơi trong làng, đã đến và tặng cho cả gia đình một chiếc đồng hồ khổng lồ, được làm bằng ba mảnh ghép to bằng người thật. Ông cũng tặng cho Marie một chú lính kệp hạt dẻ (nutcracker) bằng gỗ được chạm khắc thủ công.

Tuy nhiên Fritz lại ganh tỵ với món quà của Marie và đã giằng lấy khỏi cô bé, khiến cho một cánh tay của chú lính gỗ kệp hạt dẻ bị gãy. Để cứu vãn sự tình, ông Drosselmeyer đã trao cánh tay gãy của chú lính bằng một sợi dây. Chú lính kệp hạt dẻ sau đó được giao nhiệm vụ canh gác cây thông Noel khi buổi tiệc tàn và cả gia đình chìm vào giấc ngủ.

Quá nửa đêm, Marie tỉnh dậy để thăm chú lính kệp hạt dẻ và sửng sốt khi thấy quá nhiều chuột khổng lồ đang tiến vào trong ngôi nhà. Loài gặm nhấm này, dưới sự chỉ huy của Vua chuột, đã đe dọa Marie và tất cả những người trong nhà cô bé.

Ngay tức thì, chú lính kệp hạt dẻ đã đến bảo vệ Marie trong dáng hình to lớn như người thật, cánh tay gãy của chú đã lành lặn một cách thần kỳ. Nhanh chóng nhìn ra thế trận, chú đã triệu tập những chú lính đồ chơi khác đang ngủ say trong tủ, nơi mà họ được đặt vào

chỉ trong vài giờ đồng hồ trước đó. Những chú lính nhanh chóng tham gia cuộc chiến, với sự giúp sức của các cô nàng búp bê.

Cuối cùng, Vua chuột từ trận và các tên tay sai của hắn cũng thất bại, lời nguyền đã được phá bỏ và chú lính gỗ đã trở lại diện mạo của một chàng hoàng tử khôi ngô tuấn tú. Marie đã cùng chàng Hoàng tử trở về vương quốc của chàng. Trong một sảnh đường rộng lớn rực rỡ khi hai người đặt chân đến, Marie đã được đội lên đầu chiếc vương miện long lẫy.

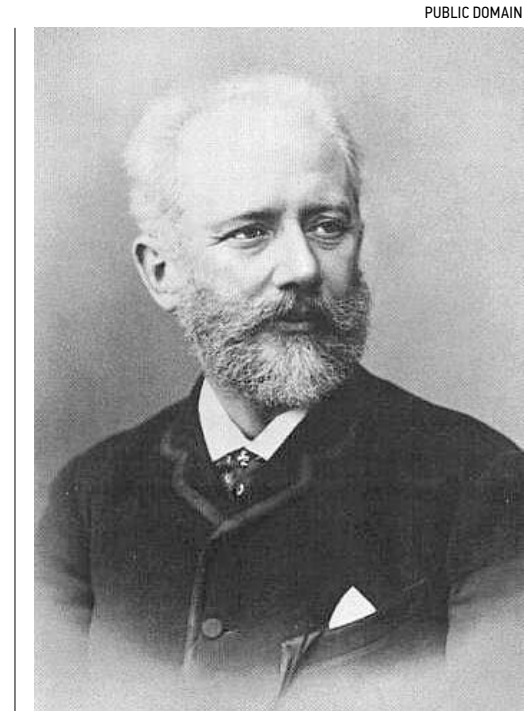
Rồi họ bước vào một khu rừng xinh đẹp, nơi những bông tuyết nhảy vũ điệu valse dẫn lối Marie và Hoàng tử đi về phía Ngôi sao Giáng Sinh.

Marie và Hoàng tử đến Vương quốc Kẹo ngọt, được nâng tiên Sugar Plum xinh đẹp và tất cả những cư dân khác trong vương quốc của cô chào đón. Hoàng tử kể câu chuyện về cuộc chiến đấu với lũ chuột, mô tả cách Marie giúp anh đánh bại Vua chuột. Mọi người đều vui mừng vì Hoàng tử và Marie được an toàn, nâng tiên Sugar Plum dẫn họ đến một ngai vàng, nơi họ có thể thưởng thức bánh và kẹo...

Đến lúc Marie và Hoàng tử phải nói lời tạm biệt, họ ngồi trên một cỗ xe trượt tuyết được kéo bởi những con tuần lộc lấp lánh và cùng bay lên.

“Phiên bản của Balanchine có tính thẩm mỹ khác với phiên bản gốc,” cô Tyner-Bryan cho biết. Nhà biên đạo Balanchine đã kiểm soát được mọi khía cạnh của vở ballet, giảm thiểu sự phức tạp của trang phục để tập trung sự chú ý của người xem vào đường nét cơ thể của nghệ sĩ cũng như những biểu cảm của họ.

“Tôi cảm nhận được cá tính của từng nhân vật trong phiên bản của Balanchine, trong khi tôi cảm giác như

Nhà soạn nhạc Tchaikovsky.

xem một ‘bộ sưu tập’ nhân vật trong vở của Petipa,” cô Tyner-Bryan nói.

Theo cô Ashley Tuttle, diễn viên ballet được đề cử giải thưởng Tony, điều làm nên phong cách của Balanchine là “sự liên kết rất sống động giữa các tổ hợp vũ đạo. Ông ấy là một thiên tài về các tổ hợp vũ đạo.” Ông ta nhấn mạnh vào động tác chân, trọng tâm các bước nhảy, và về phần mình, các vũ công hướng về phía trước chứ không phải ở các góc của sân khấu như người Nga đã làm. “Có lẽ quan trọng nhất là ông ấy đã đẩy nhịp độ nhanh hơn nhịp độ của vũ điệu gốc,” cô Tuttle nhận xét.

Âm nhạc mới là đỉnh cao của vở diễn

Cho dù là phiên bản nào hay bất kể thẩm nào mỹ đằng sau vũ đạo, có Tuttle tin rằng chính âm nhạc đã làm nên sức sống của “The Nutcracker”. Các học sinh múa lớp bốn của cô xem vở ballet này và gặp lại nhau trong buổi học hôm sau, chúng ngay lập tức nhận ra bản nhạc của phần múa đôi (grand pas de deux) của nàng tiên Sugar Plum ngay khi bản nhạc vang lên. Cô Tuttle nói: “Âm nhạc đi sâu vào lòng người và để lại dấu ấn sâu sắc.”

“Âm nhạc huyền diệu và đặc tả đến nỗi chỉ riêng âm nhạc đã kể được câu chuyện. Bạn có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi. Nghe đúng là âm thanh của bông tuyết,” cô nói.

Nhà soạn nhạc Tchaikovsky qua đời chưa đầy một năm sau khi vở diễn gốc công diễn tại Nga, ông đã không thể biết được rằng vở ballet sau này đã thành công vang dội như thế nào trên thế giới.

“Mọi thứ đều là ở âm nhạc,” cô Tuttle khẳng định. “Chính âm nhạc của Tchaikovsky mới là điều kỳ diệu.”

Và “The Nutcracker” đã trở thành một món quà tinh thần vượt thời gian dành cho cả người lớn và trẻ em.

Thiên Minh biên dịch
Tịnh Liên biên tập

Cảnh tuyết rơi trong vở “The Nutcracker” do Nhà hát Ballet Quốc gia Nga trình diễn với phần biên đạo múa của Marius Petipa.

Các nhân vật trong “The Nutcracker” luôn là các món đồ chơi hút khách vào những dịp Giáng Sinh hàng năm.

NHẬN BẢO HIỂM TUYỆT VỜI VÀ GIÁ TRỊ LỚN

XE

NHÂN THỌ

NGÂN HÀNG

NHÀ

SỨC KHỎE

THƯƠNG MẠI

TIẾT KIEM ĐẾN 40%

Làm thế nào để bảo vệ bạn, những người thân yêu của bạn và cuộc sống bạn đã xây dựng bằng bảo hiểm?

VỚI SỰ PHỤC VỤ TẬN TÌNH CỦA CÔNG TY BẢO HIỂM XE & NHÀ HÀNG ĐẦU Ở MỸ

Tommy Tran

State Farm Agent

Email: tommy.tran.do9d@statefarm.com
7601 W. Sam Houston Pkwy S. Ste. 176, Houston, TX 77036
(bên cạnh Khách Sạn Comfort Suite & Tandy Leather)
www.insurewithtommytran.com

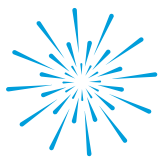
713-270-8868

Chào đón khách hàng đến tư vấn miễn phí
Chúng tôi nói Tiếng Việt, English, 中文, Se Habla Espanol
Chúng tôi rất vui lòng trả lời các câu hỏi của bạn

CẦN TUYỂN NHÂN VIÊN Thông thạo Anh-Việt
Xin liên lạc văn phòng hoặc ghi danh online tại:
tommytran.sfagentjobs.com/account
281-686-0380 / Email: tommy@insurewithtommytran.com

Chúc Mừng!

Một chút văn chương chào đón năm mới

JEFF MINICK

Với nhiều tác giả văn học, nhiều nhà thơ, năm mới đến không chỉ đơn thuần là việc lật một trang lịch, mà còn là thời điểm chúng ta tạm biệt quá khứ – dù tốt, dù xấu – để mỉm cười với hy vọng vào một tương lai tươi sáng hơn.

Theo Alfred, Lord Tennyson, năm mới nghĩa là: “Hy vọng sẽ hé môi cười trên bậc thềm xuân – xuân thăm thì: hạnh phúc sẽ đến.” “Hạnh phúc sẽ đến” – một lời hứa hẹn – và cũng là một trong những lý do để chúng ta chờ mong năm mới sang. Sau khi ta trải qua một năm không mấy thuận lợi, khi “thất vọng” là từ mà ta thường phải thốt lên, khi mà gương mặt ta không biết bao lần phải cúi gằm, vậy nên ta trông chờ năm mới với hy vọng sẽ đem theo cơ may giúp ta đảo ngược tình thế khó khăn kia.

Tuy nhiên, cũng có những người không muốn phó mặc số phận của mình cho sự may rủi, họ tự mình giải quyết vấn đề và tự mình đưa ra quyết định.

“Năm mới không chỉ đơn thuần là để chúng ta có thêm một năm mới,” như G.K. Chesterton viết, mà ta phải chuẩn bị để có một tâm hồn mới, một chiếc mũi mới, một bàn chân mới, một cột sống mới, cặp tai mới, và đôi mắt mới. Một người sẽ không đưa ra các quyết định cho năm mới trừ khi anh ấy cảm thấy phải làm như thế. Và một người sẽ khó có thể giải quyết mơ hồ bong từ năm cũ trừ phi anh ta làm lại từ đầu.”

Benjamin Franklin cũng tán thành với quan điểm trên: “Hãy luôn sẵn sàng để hàng phục những tánh xấu trong bạn, và luôn cố gắng gìn giữ sự hòa hợp với hàng xóm, để mỗi năm ta lại trở nên một con người tốt hơn.”

Mr. Clemens – tìm sự khác biệt

Không phải tất cả văn nhân đều tán thành việc thể hiện quyết tâm nhân dịp năm mới. Mark Twain nói về những lời cam kết, “Hôm qua, mọi người đã hút điếu cigar cuối cùng, uống ly rượu cuối cùng, và tuyên thệ những lời sau cùng. Hôm nay, chúng tôi là một cộng đồng ngoan đạo năm mực. Ba mươi ngày tới, chúng tôi sẽ tiến hành cái cách để thuận theo thời đại, nhằm biến những thiếu sót trước đây thành những điều nhỏ bé hơn bao giờ hết.”

Mark Twain cũng cho rằng: “Bây giờ là lúc để chấp nhận đưa ra những cam kết hàng năm. Và ngay trong tuần tới, bạn có thể bắt đầu giải quyết những thiếu sót như thường lệ.”

Ngài Clemens: Những lời chua cay và điều cợt có xuất hiện ở bất kỳ thời điểm nào trong năm, nhưng năm mới là một thời điểm không thích hợp để phá hỏng sự lạc quan.

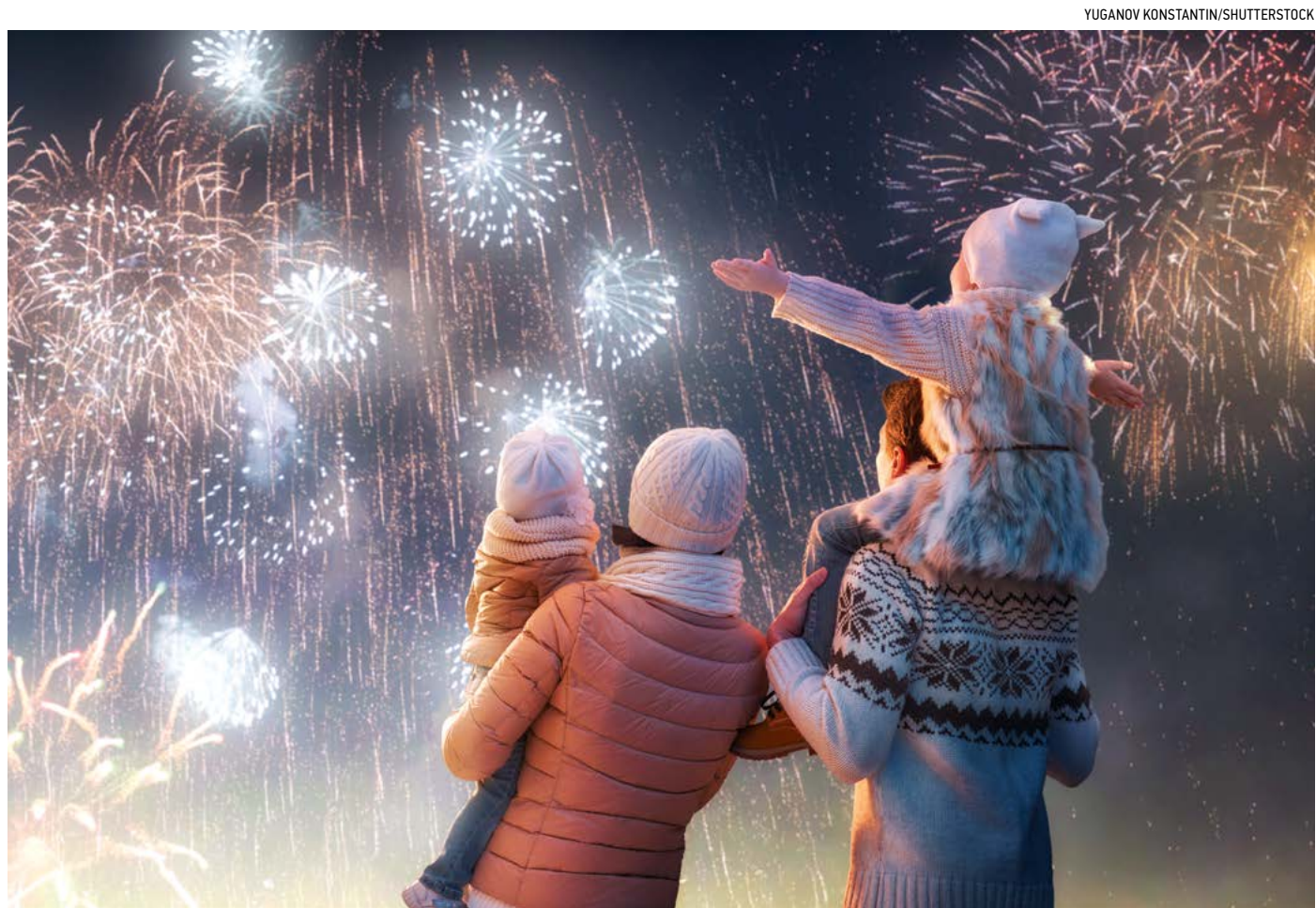
Hai nhà thơ

Edgar Guest, một nhà thơ nổi tiếng nửa đầu thế kỷ XX (nhưng ngày nay được ít người biết đến), đưa ra một góc nhìn tích cực về những lời nguyện ước.

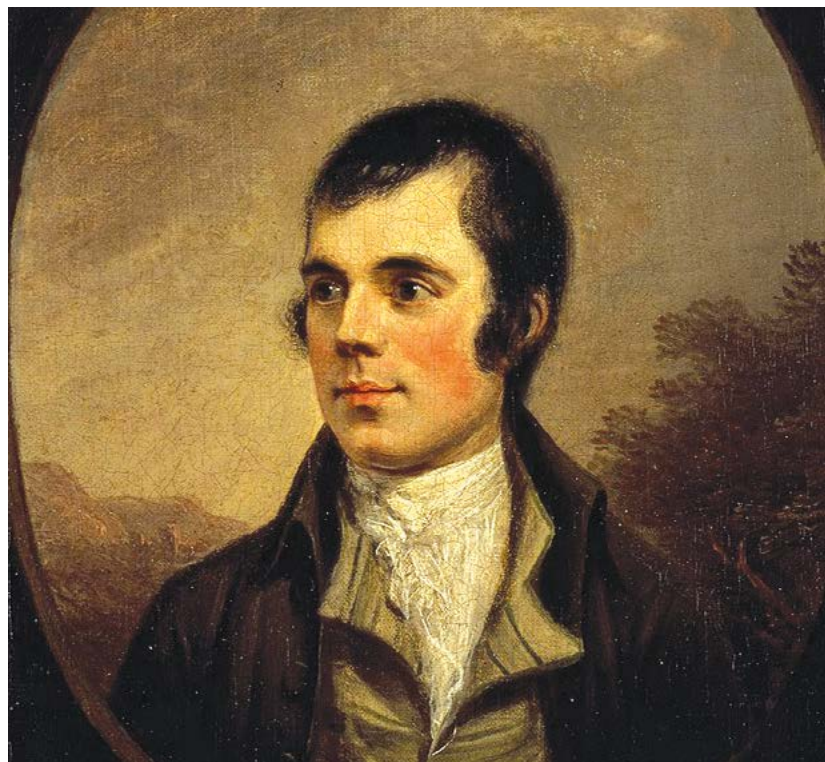
Xin ban cho tôi một năm mới thật vui
Không để lệ sầu hoen ướt mắt môi
Để khi năm mới này qua đi, sẽ nói
Rằng tôi đã cùng bè bạn vui vầy
Đã sống, đã yêu thương, đã làm việc tại đây,
Và đã có một năm nhiều hạnh phúc!

Đôi khi – vào dịp năm mới – ta quá vội vàng mở cửa đón lấy tương lai, nhưng lại ít khi chịu để tâm đến hiện tại. Trong tác phẩm A Song For New Year Eve, nhà thơ William Cullen Bryant khuyến ta nên tận hưởng niềm vui cũ và những bài hát của năm cũ trước khi ta nghe bài hát của năm mới. Trong khổ thơ đầu, ông viết rằng:

Hãy nán lại nào, các bạn tôi ơi, hãy nán thêm đôi chút—
Ở lại vì một lịch sử tươi đẹp,
Năm cũ đã đồng hành cùng ta,
Bắt tay và từ biệt tại đây.
Xin nán lại, hãy nán lại,
Nán lại một giờ, rồi sau đó hãy đi.

Đón năm mới với khối óc và tâm hồn hoàn mỹ.

Trái: Chân dung nhà thơ Scotland Robert Burns, 1787, của họa sĩ Alexander Nasmyth. Phòng trưng bày chân dung quốc gia Scotland. Ông Burns đã viết bài thơ “Auld Lang Syne”; Phải: Ella Wheeler Wilcox vào khoảng năm 1919.

Đôi khi – vào dịp năm mới – ta quá vội vàng mở cửa đón lấy tương lai, nhưng lại ít khi chịu để tâm đến hiện tại.

Hai bài thơ

Kỷ vọng của chúng ta về sự ra đi của cái cũ và sự xuất hiện của cái mới sẽ khiến ta quên rằng chúng ta vẫn phải đối mặt với những bất cập con người tạo ra. Trong 15 bài thơ cổ điển nhân dịp năm mới, Bob Holman và Margery Snyder đã thêm vào tác phẩm The Year của Ella Wheeler Wilcox. Dù còn mới mẻ đối với tôi, bài thơ là tổng hòa của năm cũ và năm mới, nó nhắc nhở chúng ta rằng luôn có một sự liên kết giữa cái mới và cái cũ. Như Holman và Snyder gợi ý, các câu thơ này nên được đọc như thể “câu từ như muốn vang ra khỏi lời.”

Nói gì đây trong điệu vắn năm mới,
Đã ngàn lần ta chưa thể nói ra?

Năm mới đến, năm cũ qua đi,
Ta biết ta mơ, ta mơ ta biết.

Chúng tôi bật dậy cười to với ánh sáng,
Chúng tôi nằm xuống khóc với cùng bóng đêm
Chúng ta ôm thế giới cho điều đó làm ta đau,
Ta nguyện rửa rồi thờ dài mong cầu đôi cánh

Ta sống, ta yêu, ta tận tình, ta kết hôn,
Vừa trao hoa cho cô dâu, chớp mắt, ta lại bạc thi hài

Ta cười, ta khóc, ta hy vọng, ta sợ hãi,
Và đó là gánh nặng của tháng năm.

Trong tác phẩm “New Year: A Dialogue”, tác giả Wilcox đưa ta trở về những hy vọng và lời hứa của ngày đầu tháng Giêng đó:

Kể trần thế: “Đêm lạnh, giờ khuya, trần gian âm ảm và buồn rầu; Ai gõ cửa?”

Năm mới: “Tôi là một người tốt tình.”

Kể trần thế: “Giọng nói của người thật lạ; ta biết người chẳng tốt lành gì; trong bóng tối, ta dò dẫm; Các người tìm kiếm điều gì ở đây?”

Năm mới: “Bạn ơi, cho tôi vào với; tên tôi là Hy Vọng.”

Kể trần thế: “Tên ta là Thất bại; Người sẽ lại bốn cột với cuộc sống mà người đã

hứa hẹn những điều tốt đẹp. Hãy đi đi.”

Năm mới: “À không, hãy mở rộng cửa; Tôi là Thành công.”

Kể trần thế: “Nhưng ta đang bệnh, ta đang trải qua đau đớn; sự thịnh vượng trên đầu môi của người. Ta còn chưa dùng tới.”

Năm mới: “Nghe này, bạn hiền; Ta là Sức khỏe.”

Kể trần thế: “Bây giờ, ta đã mở rộng cửa. Hãy vào, và chứng minh.”

Năm mới: “Nhưng bạn cũng phải mở lòng, vì tôi là Tình yêu.”

Một ly của sự tử tế

Đừng quên tác giả Robert Burns là một nhà thơ, người đã đem đến cho chúng ta bài hát có nhan đề “Auld lang syne” (tạm dịch: “Những ngày xưa yêu dấu”), dù không chính thức cho dịp năm mới, một bài thơ và giai điệu của người Scotland mà chúng ta vẫn hát. Đây là khổ thơ đầu tiên bằng tiếng Anh hiện đại:

Lẽ nào quên đi người bạn năm xưa
Và sẽ không bao giờ được nhớ đến?
Có nên quên một người quen,
và những ngày xưa yêu dấu?

Điệp khúc:
Cho những ngày xưa yêu dấu, bạn ơi
Cho những ngày xưa yêu dấu,
Chúng ta hãy nâng một ly dong đầy sự tử tế,
Cho những ngày xưa yêu dấu

“Một ly tử tế” – lời bài hát thật ngọt ngào làm sao! Mong rằng chúng ta có thể nâng cao chiếc ly đó dành cho những người thân yêu, dành cho bè bạn, và cho cả những người xa lạ không chỉ vào phút Giao thừa, mà vào tất cả các ngày khác trong năm.
Chúc mừng năm mới tất cả!

Ông Jeff Minick có bốn người con và rất nhiều cháu đang ở tuổi lớn. Trong 20 năm, ông đã dạy lịch sử, văn học, và ngôn ngữ Latin cho các học sinh tại Asheville, North Carolina.

Song Ngự biên dịch

NGHỆ THUẬT BIỂU DIỄN

Shen Yun đem âm nhạc đến từ Thiên quốc

Buổi phỏng vấn cô Viên Vu Xuyên, nghệ sĩ cello của Shen Yun

CATHERINE YANG

Cô Viên Vu Xuyên (Yuchien Yuan), một nghệ sĩ tài năng, đã trả lời phỏng vấn về âm nhạc và đàn cello bằng phong thái điềm tĩnh tràn ngập lòng biết ơn. Âm nhạc đã gắn bó với cô suốt cả cuộc đời.

Cô Viên nói: “Tôi yêu tiếng đàn cello – những âm trầm tuyệt đẹp cùng các quãng âm. Những thanh âm đó đẹp đến nỗi các đồng nghiệp trong dàn nhạc của tôi thường đùa rằng, ‘Ồ, ước gì mình đã học đàn cello,’” cô Viên nói.

Tiếng ồn là vấn đề của thế giới hiện đại, tuy nhiên thanh âm được tạo ra bởi chiếc đàn cello có thể khiến ta dừng lại và lắng nghe, cô Viên học bạch. “Khi chơi đàn, tôi thực sự nhập tâm. Lúc cảm thấy chán nản, tôi lại chơi đàn, những phút giây đó tôi cảm thấy ngây cảm nếu tôi không có gì trong đời, nhưng nếu cây đàn cello vẫn bên tôi, thì tôi vẫn ổn.”

Cô Viên xem tài năng âm nhạc của mình cũng như sự hiện diện của âm nhạc trong cuộc sống của cô là một món quà tuyệt vời từ thiên thượng. “Thông qua biểu diễn nhạc, tôi có thể cho công chúng thấy được sự thật, lòng tốt, và sự khoáng đạt. Âm nhạc là món quà mà tôi muốn chia sẻ với toàn thế giới, và chơi đàn không chỉ là công việc.”

Cô nói thêm: “Thông qua âm nhạc, tôi có cơ hội gặp gỡ và giao lưu với khán giả thuộc các tầng lớp khác nhau khắp thế giới, chia sẻ cảm xúc và hiểu biết của tôi về văn hóa và nghệ thuật, cũng như đem những giá trị tốt đẹp trình bày với công chúng.”

Cho đến nay, cô đã tham gia nhiều buổi diễn tại các địa điểm hàng đầu thế giới trong nhiều năm với Shen Yun – công ty biểu diễn nghệ thuật có trụ sở tại New York. Cô đã lưu diễn khắp thế giới và biểu diễn trên những sân khấu lớn nhất.

“Năng lượng của mỗi buổi diễn vô cùng to lớn. Mọi người được bao bọc trong một trường năng lượng thuần khiết, không còn tạp niệm, không còn cảm giác lạc lối. Những bận rộn và bộn bề của cuộc sống hàng ngày hoàn toàn biến

mất,” cô Viên nói. “Thực sự tôi cảm thấy mình nhận được nhiều hơn là khán giả.”

Âm nhạc có thể làm gì

Cô Viên nói: “Nghệ thuật chính là việc theo đuổi cái đẹp. Tôi nghĩ nghệ thuật là một phương tiện, một phương tiện rất mạnh mẽ. Nghệ thuật giống như một loại ngôn ngữ mà bạn có thể cho mọi người hiểu rõ những gì bạn muốn diễn đạt, và biểu đạt những điều khó diễn tả bằng lời.”

“Có những điều không thể diễn tả hay trải nghiệm được thông qua lời nói, nhưng nghệ thuật có khả năng đó. Một nghệ sĩ cần không ngừng nâng cao và hoàn thiện các kỹ năng của mình để có thể diễn đạt những điều không thể diễn đạt bằng lời.”

“Đó là những điều đẹp đẽ siêu xuất khỏi sự tầm thường, là những điều vô hình và những giá trị phi vật thể – chia sẻ điều đó với mọi người trong thế giới phức tạp này, từ đó thêm một chút giá trị tốt đẹp khiến cuộc sống tươi sáng hơn và chân thành hơn,” cô nói.

“Điểm tô vẻ đẹp thuần khiết vào thế giới hỗn loạn này, tôi nghĩ rằng cuộc sống chúng ta – và cảnh giới tinh thần của chúng ta sẽ được nâng cao,” cô chia sẻ. “Tôi nghĩ đó là điều tuyệt vời mà một nghệ sĩ có thể đem đến cho xã hội.”

Cô Viên đã tham gia hơn 1,400 buổi biểu diễn khắp thế giới cùng Shen Yun – công ty biểu diễn nghệ thuật vang danh toàn cầu với sứ mệnh hồi sinh 5,000 năm văn hóa thần truyền của Trung Hoa. Nền văn hóa này đã có lúc gần như bị phá hủy bởi Trung Cộng. Trung Quốc cố đại được biết đến với tên gọi Thiên triều, nơi mà thần nhân đồng thời tồn tại.

Trong dàn nhạc giao hưởng, vai trò của cô Viên là khiến những cảnh tượng trên sân khấu trở nên sống động thông qua thanh âm. Đó là những thần điện, Thiên quốc, các vương triều Trung Quốc, cùng phong cảnh rộng lớn và đa dạng của khoảng 50 dân tộc trên khắp Trung Quốc.

Về bản chất, văn hóa truyền thống của Trung Quốc dung chứa

Một điệu múa cổ điển của Trung Hoa trong một buổi biểu diễn của Đoàn nghệ thuật Shen Yun.

“Thông qua biểu diễn cello, tôi có thể cho công chúng thấy được sự thật, lòng tốt, và sự khoáng đạt.”

Viên Vu Xuyên, nghệ sĩ cello của Shen Yun

The Epoch Times tự hào là nhà tài trợ của Đoàn Nghệ thuật Shen Yun. Để biết thêm thông tin, vui lòng truy cập SHENYUN.COM

nhiều thông điệp về Ngũ đức của Nho gia như Nhân, Trí, Lễ, Nghĩa, Tín cùng quan niệm thiên nhân hợp nhất. Đó là một nền văn hóa hòa quyện của triết học và văn học với nội hàm thâm sâu. Cho nên, âm nhạc của Shen Yun cũng cần có chiều sâu như thế.

Thanh âm từ Thiên quốc

Dàn nhạc giao hưởng Shen Yun khác biệt là ở sự hiện diện của các nhạc cụ hòa tấu như đàn tỳ bà Trung Quốc và đàn nhị (một loại nhạc cụ hai dây). Những thanh âm và giai điệu của nhạc cụ Trung Hoa hòa quyện hoàn hảo với những nhạc cụ giao hưởng của dàn nhạc Tây phương, sự kết hợp Đông Tây rất nhuần nhuyễn.

Có giải thích: “Không chỉ là việc bắt chước âm điệu của các nhạc cụ Trung Quốc, mà còn là nắm bắt phong cách âm nhạc của các dân tộc khác nhau từ Trung Quốc như Mông Cổ, Ý, Tây Tạng, Miêu, Đài, và các dân tộc thiểu số khác. Bạn phải hiểu văn hóa và đặc điểm âm nhạc của họ, cũng như thông điệp mà mỗi bản nhạc mong muốn truyền tải. Đó không chỉ là niềm vui, cơn nóng giận hay nỗi buồn trên bề mặt, mà còn là

nguồn gốc của những cảm xúc đó.”

Cô Viên hồi tưởng về một tiết mục vào năm 2019 kể về Hoàng đế Khang Hy của triều đại nhà Thanh, vị hoàng đế trị vì lâu nhất của Trung Quốc, được lưu danh vì đã gìn giữ quốc gia thái bình trong triều đại của mình. Khi kể về thời kỳ trị vì và cuộc đời của ông, cô hiểu rằng đó là thời kỳ thịnh vượng và các nhân vật trong triều đình đều cảm nhận được điều đó, có cả biểu đạt vào phần trình diễn âm nhạc của mình.

Cô Viên nói: “Sau nhiều năm nghiên cứu về lịch sử Trung Hoa để chuẩn bị cho các vở diễn như thế này, tôi cũng đã được mở mang kiến thức xã hội.”

Khi tìm hiểu về các nhân vật trong quá khứ, cô cũng có thêm hiểu biết về cách người xưa sống, và cô cảm nhận rằng có nhiều điều mà xã hội hiện đại phải học hỏi. “Phẩm hạnh đạo đức, giá trị tâm linh, và tinh thần tôn trọng lẫn nhau là những điều rất phổ biến trong nền văn hóa này. Đây thực sự là một di sản văn hóa tốt đẹp cần được khôi phục.”

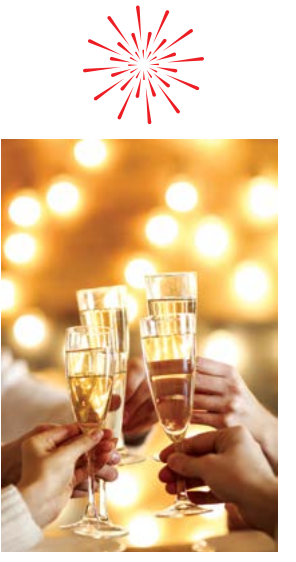
Song Ngự biên dịch

Nghệ sĩ cello Viên Vu Xuyên (Yuchien Yuan) từ đoàn Nghệ thuật Biểu diễn Shen Yun.

Ông Edgar Guest trên chương trình phát thanh của mình năm 1935.

SHUTTERSTOCK

‘Đức Mẹ Đồng Trinh với các Thiên Thần’: Thuận theo Thiên ý

ERIC BESS

Thiên ý là gì? Mọi người có thể đã nghe nói rằng chúng ta nên thuận theo Thiên ý, nhưng điều này có nghĩa là gì? Với tôi, câu hỏi này có vẻ hơi phạm thượng vì những suy nghĩ phạm trăn của tôi về thiên đàng có thể vô tình thiếu tôn trọng sự vĩ đại thật sự của nơi ấy.

Điều này không phải nói rằng chúng ta không nên xem xét ý nghĩa của việc hành xử như thể chúng ta là những mệnh của/hoặc đang trên hành trình đến thiên thượng. Nhưng tôi cho rằng suy nghĩ đó nên đi kèm với lòng thành kính và sự tôn trọng tuyệt đối.

Với suy nghĩ đó, tôi nhớ đến bức tranh mà tôi đã xem nhiều lần trong hơn một thập niên qua. Bức họa “Mẹ Đồng Trinh với các Thiên Thần” của William Bouguereau đã khiến tôi suy ngẫm về Thiên ý.

Triển Lãm Bouguereau tại Salon năm 1881

Vào đầu những năm 1880, khả năng sáng tác và vẽ tranh của Bouguereau đã đưa ông lên đỉnh cao của thế giới nghệ thuật Paris. Ông được bầu làm phó chủ tịch Hiệp Hội Họa Sĩ Pháp, một ủy ban mới được thành lập gồm những họa sĩ đặt ra các quy tắc và tổ chức các Salon trong tương lai.

Salon là cuộc triển lãm nghệ thuật chính thức hàng năm của Viện Hàn Lâm Mỹ Thuật (Académie des Beaux-Arts) ở Paris. Theo cuốn sách “William Bouguereau: Cuộc đời và Tác phẩm” của Damien Bartoli và Frederick C. Ross, Salon là “sự kiện quan trọng nhất trong năm của Paris.” Salon đầu tiên do Hiệp hội Nghệ sĩ Pháp tổ chức vào năm 1881 và trưng bày bức tranh “Mẹ Đồng Trinh với các Thiên Thần” của Bouguereau.

Vào thời điểm ông Bouguereau vẽ bức tranh theo chủ đề tôn giáo “Mẹ Đồng Trinh với các Thiên Thần”, các họa sĩ trường phái ấn tượng đang dẫn nổi tiếng, nhiều người trong số họ không thích Bouguereau và nghệ thuật của ông. Chẳng hạn, một tiểu sử trên mạng về Bouguereau nói rằng “Degas cùng các bằng hữu đã đặt ra thuật ngữ ‘Bouguereauté’ trong ngữ cảnh không ủng hộ, để mô tả bất kỳ phong cách nghệ thuật nào có vẻ yên bình và không tự nhiên”, có nghĩa là những người theo trường phái ấn tượng quan tâm thể hiện “ấn tượng” về tự nhiên dựa trên cảm quan của họ hơn là sự hoàn hảo và chủ nghĩa lý tưởng mà Bouguereau theo đuổi.

Như đã nói, Bouguereau duy trì sự nổi tiếng với công chúng và giới tình anh nghệ thuật trong suốt cuộc đời của mình. Bartoli và Ross đã chia sẻ phần ứng của nhà phê bình nghệ thuật Edouard Thierry đối với bức họa “Đức Mẹ Đồng Trinh với các Thiên Thần” tại Salon năm 1881 như sau:

“Toàn bộ khung cảnh được thắm đẫm trong sự dịu dàng. Tôi có thể nói gì đây? Nếu tìm kiếm ở nơi khác và bạn sẽ không thể thấy được sự quyến rũ đến sự tôn kính và tình yêu từ các thiên thần đẹp đẽ như vậy, với sự thánh thiện nhất, đơn giản và khiêm nhường nhất.”

“Mẹ Đồng Trinh với các Thiên Thần” vẫn là một bức tranh nổi tiếng cho đến ngày nay. Theo Bartoli và Ross, “một kiệt tác tôn giáo đã phá kỷ lục về số người tham dự và sự nổi tiếng khi được trưng bày tại Bảo tàng Getty ở Malibu, California, vào năm 2006.”

“Đức Mẹ Đồng Trinh với các Thiên Thần (Bài hát của các thiên thần)”, 1881, William Bouguereau. Sơn dầu, 2,1 x 1,5 m. Bảo tàng Forest Lawn, California.

Bức tranh ‘Mẹ Đồng Trinh với các Thiên Thần’

Bức tranh mô tả Đức Mẹ Maria với Chúa Hải Đông Jesus ở phía bên trái của bố cục. Đức Mẹ ngồi trên một băng ghế thiết kế kiểu Corinthian, đây là phong cách trang trí công phu nhất và cuối cùng của kiến trúc cổ điển Greco-Roman. Đức Mẹ ôm Chúa Hải Đông vào lòng, và cả hai đều đang say giấc.

Các màu đặc trưng mà Đức Mẹ khoác trên người là đỏ, trắng và xanh lam. Màu trắng như thể tượng trưng cho sự thuần khiết, xanh lam kết nối với thiên đường và đó là tình yêu sự hy sinh của bà cho con trai.

Cùng với Đức Mẹ và Chúa Hải Đông Jesus là ba thiên thần có cánh với áo trắng và vàng, cho thấy rằng họ là những sinh mệnh ở thiên thượng. Ba thiên thần trừu mền nhìn Chúa Hải Đông và tấu lên khúc nhạc ru say giấc nồng. Nhóm nhân vật đằm mình trong cảnh sắc tự nhiên yên tĩnh. Đức Mẹ Đồng Trinh dựa lưng vào một gốc cây và tán lá ở hậu cảnh che khuất một phần vùng cuối cùng trước khi Chúa Jesus ra đời. Thành phố Corinth được đặt tên theo phong cách kiến trúc này, cũng trở thành một trung tâm của Cơ Đốc Giáo thời đầu. Thực tế là cả hai đang nghĩ ngợi ở đây cho thấy sự thay đổi sắp tới về Jesus sẽ mang đến Rome.

Chúng ta như cảm nhận rằng những thiên thần đang tấu nhạc trước Đức Mẹ và Chúa Hải Đông thì nghĩ suy sự trong một khung cảnh trần gian yên tĩnh, đẹp đẽ và thư thái.

Sự tán dương và Thiên ý

Vậy bức tranh này gợi ý điều gì về Thiên ý?

Đầu tiên, Đức Mẹ Maria với khăn trùm đầu màu trắng phủ trên đầu và vai, trang phục màu xanh lam bao phủ cơ thể và màu đỏ ở cánh tay. Màu trắng khiến tôi nghĩ rằng tâm trí và trái tim bà rất trong sáng. Màu xanh lam bao lấy cơ thể

cũng rất thuần khiết, là sự kết nối với thiên đường.

Tuy nhiên, màu đỏ trên cánh tay cho thấy tình yêu của Đức Mẹ tương ứng với những gì bà có thể phải hy sinh, nghĩa là những gì bà có thể cho đi. Bây giờ bà đang ôm chặt Chúa Jesus, nhưng đến một lúc nào đó, Đức Mẹ đã được định sẵn phải buông bỏ điều gần bó với mình nhất: con trai của bà. Hình ảnh này giống với bức tranh Đức Mẹ Sầu Bi (Pietà), trong đó mô tả Đức Mẹ ôm con con trai đã qua đời của mình.

Hình ảnh Đức Mẹ nghiêng về phía các thiên thần nhiều hơn, cho thấy rằng bà hướng tâm trí, trái tim và thân thể của mình về thiên thượng. Nói cách khác, Đức Mẹ đại diện cho sự thuần khiết của tâm trí, trái tim và thể xác, mà sự thuần khiết ấy được kết nối với thiên đường. Tâm trí, trái tim và thân thể của bà không bị ham muốn thú vui và quyền lực trần thế chiếm giữ.

Điều thú vị là hai nhân vật ngồi trên một ghế dài kiểu Corinthian theo phong cách Greco-Roman, đây là phong cách kiến trúc cuối cùng trước khi Chúa Jesus ra đời. Thành phố Corinth được đặt tên theo phong cách kiến trúc này, cũng trở thành một trung tâm của Cơ Đốc Giáo thời đầu. Thực tế là cả hai đang nghĩ ngợi ở đây cho thấy sự thay đổi sắp tới về Jesus sẽ mang đến Rome.

Chúa Hải Đông Jesus trong hình ảnh không mặc gì với hai tay chấp trước ngực được vẽ quay về phía chúng ta. Mô tả này cho thấy rằng Ngài đến thế gian mà không có gì: Ngài đến với chân lý. Phải chăng đó cũng là một biểu hiện của sự thuần khiết, rằng chân ngã (sự thật) của chúng ta tách biệt với vật chất nơi trần thế, những sở hữu cầu trần thế?

Vậy hình ảnh họ đang ngủ có ý nghĩa gì? Ngôn ngữ hình thể của Đức Mẹ Maria và Chúa Hải Đông thể hiện sự thanh bình trong khung cảnh thiên nhiên xung quanh. Mọi thứ đều tĩnh lặng và thuần khiết. Đáng ngủ của cả hai phải chăng là biểu của sự yên bình và tĩnh lặng? Hay chính trạng thái thuần thiện của Đức Mẹ Maria và Chúa Jesus đã tạo nên sự thanh thản êm đềm này?

Các thiên thần chơi nhạc trong lúc họ đang ngủ. Phải chăng các thiên thần đang tán dương hai mẹ con, những người có một tâm trí, một lòng tin thuần tịnh, bình lặng và thanh thản? Hay họ đại diện cho Thiên ý có thể dẫn lối cho cuộc đời của chúng ta khi chúng ta dùng việc ép buộc, áp đặt ý định của cá nhân lên cuộc sống của chính bản thân và cuộc sống của người khác (một trạng thái đặc trưng của giấc ngủ, vì lúc ngủ chúng ta không thể thực hiện các hành động có chủ ý thể hiện mong muốn cá nhân hoặc can thiệp vào cuộc sống của người khác)? Hoặc là cả hai?

Bức tranh này khiến tôi suy xét về tầm quan trọng của một cơ thể và trái tim thuần tịnh, một tâm hồn trong sáng khi có được sự thanh thản, bình lặng được tôn vinh bởi thiên đàng. Có lẽ sự thanh thản êm đềm này không phải do hữu ý mà chính là sự buông bỏ những gì chúng ta nghĩ là quan trọng, (những hữu cầu cá nhân) và thay vào đó là việc tuân theo sự chỉ dẫn của Thiên ý.

Có lẽ, chính trong sự tĩnh lặng ấy chúng ta có thể nghe được âm nhạc và chỉ dẫn của thiên đàng.

Tác giả Eric Bess là nghệ sĩ theo trường phái nghệ thuật đại diện (representational art), hiện là nghiên cứu sinh tiến sĩ tại Viện Nghiên cứu Nghệ thuật Tạo hình (IDSVA).

Phương Du biên dịch

HƯỚNG VÀO NỘI TÂM: NHỮNG ĐIỀU NGHỆ THUẬT TRUYỀN THỐNG ĐEM LẠI CHO TRÁI TIM

Bức tranh Tướng quân Washington băng qua sông Delaware

ERIC BESS

Chúng ta thường được khích lệ thực hiện ước mơ của mình trong suốt cuộc đời. Một số muốn bắt đầu kinh doanh; một số muốn trở thành nhà toán học hoặc nhà khoa học; và những người khác muốn chơi nhạc, diễn xuất, hoặc sáng tạo. Tuy nhiên, chúng ta thường gặp khó khăn khi cố gắng đạt được mục tiêu của mình.

Gần đây, tôi đã xem lại một bức tranh mà tôi thường đến thăm khi sống ở New York: “Tướng Washington băng qua sông Delaware” của họa sĩ Emanuel Leutze. Những gì họa sĩ Leutze thể hiện khiến tôi tập trung vào sự tự do và lòng dũng cảm khi chúng ta mong muốn đạt được điều gì đó vĩ đại.

Một họa sĩ Leutze đầy cảm hứng

Mặc dù được xem là một họa sĩ người Mỹ, nhưng thực ra Leutze sinh ra ở Đức. Ông đã dành cả tuổi thanh xuân ở Philadelphia với cha mình cho đến năm 25 tuổi, sau đó ông trở về Đức để ghi danh vào Học Viện Nghệ Thuật Hoàng Gia ở Düsseldorf. Vào thời gian trở lại Đức, ông mới thấy trân quý lý tưởng tự do mà rất nhiều người Mỹ tôn vinh.

Trở lại Đức, những hạn chế của chính phủ đối với quyền tự do đã khiến Leutze “hình thành một lòng kính trọng sâu đậm đối với George Washington và tình thân mẫu mực của người đã tuyên bố độc lập cho các thuộc địa của Anh Quốc ở Bắc Mỹ,” theo cuốn sách “Washington Băng Qua Delaware: Khởi Phục Một Kiệt Tác Mỹ” do Bảo Tàng Nghệ Thuật Metropolitan ở New York xuất bản.

Họa sĩ trẻ Leutze quyết định rằng ông sẽ mô tả, càng chính xác càng tốt, một khung cảnh lịch sử khi tướng quân Washington băng qua sông Delaware. Đó là đêm Giáng Sinh khi Washington tấn công quân Hessians (lính Đức được quân Anh hỗ trợ). Trước thời điểm này, quân Mỹ đã bị đánh bại tại. Tuy nhiên, đêm Giáng Sinh năm 1776 sẽ là minh chứng cho bước ngoặt của cuộc chiến.

Lấy cảm hứng từ câu chuyện này, họa sĩ Leutze đã thuê những người bạn Mỹ của mình làm người mẫu cho nhóm những người đàn ông được mô tả trong bức tranh, bao gồm Đại tá James Monroe, người đang cầm cờ và Tướng Nathanael Greene, đang nghiêng người ở mép thuyền phía trước. “Các nhân vật khác là đại diện cho những người trung thành như ngư dân địa phương và dân quân được tuyển dụng để phục vụ cho chuyển đi vượt sông đầy nguy hiểm.”

Thậm chí, họa sĩ Leutze đã mua lại các bản sao đồng phục từ Văn Phòng Sáng Chế Hoa Kỳ để có được mô tả chính xác nhất có thể. Ông cũng sử dụng bức tượng điêu khắc bán thân của Washington do Jean-Antoine Houdon chế tác làm tài liệu tham khảo cho bức tranh của mình.

Leutze đã vẽ hai phiên bản “Washington băng qua sông Delaware,” phiên bản đầu tiên bị hư hại do hỏa hoạn vào năm 1850 và bị hủy hoại trong Đệ nhị Thế chiến. Bức thứ hai hiện ở Bảo Tàng Nghệ Thuật Metropolitan ở New York.

Bảo tàng này cho biết, “Danh tiếng của bức tranh, quy mô và chủ đề mang tính biểu tượng, chắc chắn rằng hình ảnh đã được khắc sâu vào tâm trí của những người Mỹ giữa thế kỷ 19.” Và nó tiếp tục tồn tại như một “tác phẩm chính của tiêu chuẩn lịch sử nghệ thuật Hoa Kỳ, và là một trong những hình ảnh dễ nhận ra nhất đối với công chúng đến với bảo tàng.”

Tác phẩm ‘Tướng Washington băng qua sông Delaware’

Ông Leutze đã mô tả tướng Washington là tâm điểm của bức tranh với thanh kiếm bọc vỏ được để lộ. Vị tướng can đảm đứng phía trước con thuyền đang tiến về phía trái, ông phải đối mặt với hiểm nguy trước mắt. Ba người đàn ông ở phía trước thuyền và hai người đàn ông ở phía sau đang điều khiển chiếc thuyền qua vùng nước băng giá. Một số người khác ở phía dưới thuyền có vẻ lo lắng, cho thấy sự nguy hiểm của sự kiện này và tương phản với điều đó là sự tự tin điềm tĩnh của Washington.

Phía sau Ngài Washington là Ngài Monroe, người cầm cờ, và Ngài Greene,

“Tướng Washington băng qua sông Delaware”, năm 1851, do họa sĩ Emanuel Leutze thực hiện. Sơn dầu trên vải, 3,8 mét x 6,5 mét. Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan, New York.

đang nghiêng mình qua mép thuyền. Cả hai đều chăm chú nhìn về mục tiêu của chính mình.

Có một vài chiếc thuyền ở phía xa đi cùng Washington trong vùng nước băng giá trên sông Delaware. Các tông màu lạnh như xanh lam, xanh lục, và tím càng làm tăng thêm cảm giác lạnh lẽo cho bối cảnh.

Washington băng qua Delaware vào ban đêm. Họa sĩ Leutze đã vẽ Sao Kim, ngôi sao của bình minh, ở trên cùng phía bên trái bố cục, gợi ý rằng trời sắp sáng.

Theo Bảo tàng Metropolitan, “Ngôi sao đóng một vai trò quan trọng trong bố cục, cả trong việc thiết lập thời gian của sự kiện là trước khi trời sáng, và là biểu tượng của bình minh hy vọng trong những ngày đen tối nhất của Cách mạng Mỹ.”

Đổi mặt với mọi thách thức

Ban đầu, quân Mỹ đã thua tan tác trong cuộc chiến này. Quân Anh đã chứng minh rằng họ là đội quân mạnh mẽ và hiệu quả. Vì những khó khăn này, quốc gia non trẻ có thể đã phải soạn thảo lại Tuyên Ngôn Độc Lập và bỏ cuộc, nhưng quốc gia mới thành lập lại thì không, và trận chiến này tiềm ẩn cả rủi ro và phần thưởng là tự do và thành công.

Tự do và thành công thật trân quý vì đó là điều ta không dễ dàng có được; đó là điều đòi hỏi sự hy sinh và khả năng vượt qua khó khăn gian khổ bằng sự tự tin và lòng dũng cảm.

Đổi mặt với khó khăn trước mắt, Washington đã không chạy trốn hay lo lắng. Ngài đã có một mục tiêu, mục tiêu tự do, và việc hoàn thành mục tiêu dường như đã tiếp thêm dũng khí.

Điều thú vị là ở một quốc gia được thành lập dựa trên quyền tự do cá nhân, nhưng Washington đã không thể hoàn thành nhiệm vụ này một mình. Ông cần sự trợ giúp của tất cả những người khác có mặt trong tranh. Tất cả họ phải bảo đảm quyền tự do cá nhân bằng cách làm việc cùng nhau.

“George Washington” khoảng năm 1786, do Jean-Antoine Houdon chế tác. Thạch cao. Phòng Trưng Bày Chân Dung Quốc Gia, Thủ đô Hoa Thịnh Đốn.

Bức tranh này có thể nhắc nhở chúng ta về dũng khí cần có để đạt được các mục tiêu hàng ngày, và tự do là thứ mà chúng ta nên thật sự trân quý.

Chi tiết tranh “Washington băng qua Delaware”, năm 1851, do họa sĩ Emanuel Leutze thực hiện. Sơn dầu trên vải. Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan, New York.

Tác giả Eric Bess là nghệ sĩ theo trường phái nghệ thuật đại diện (representational art), hiện là nghiên cứu sinh tiến sĩ tại Viện Nghiên cứu Nghệ thuật Tạo hình (IDSVA).

Phương Du biên dịch

Chi tiết tranh “Washington băng qua Delaware”, năm 1851, do họa sĩ Emanuel Leutze thực hiện. Sơn dầu trên vải. Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan, New York.

Những quyển sách tuyệt mỹ của thế kỷ 18: Nghệ thuật tinh tế từ Pháp quốc

Triển lãm ‘Bound for Versailles: Bộ sưu tập sách của Jayne Wrightsman’ tại Bảo tàng và Thư viện The Morgan

LORRAINE FERRIER

Vào năm 1966, Cecil Beaton, nhiếp ảnh gia của tạp chí Vogue đã chụp được bức ảnh chân dung của nhà sưu tập nghệ thuật, nhà từ thiện nổi tiếng Jayne Wrightsman. Chỉ một năm trước đó, 1965, bà Wrightsman đã được thêm vào danh sách “Những nhân vật mặc đẹp nhất thế giới” của Tạp chí Hall of Fame. Vừa hay, bức ảnh này đã bắt được khoảnh khắc bà Wrightsman thanh lịch và đỉnh đạc trên chiếc trường kỷ tại căn hộ Versailles-esque ở New York của bà.

Đó là vào năm 1950. Vì ngưỡng mộ nghệ thuật và nội thất của nước Pháp thế kỷ 18, bà Wrightsman và chồng, ông Charles đã quyết định trang hoàng ngôi nhà theo phong cách lịch lãm của Pháp. Họ đã phủ đầy ngôi nhà bằng những bức tranh và tác phẩm điêu khắc tinh tế của Pháp, đồ nội thất mạ vàng, và những vật phẩm nghệ thuật khác – nhiều món trong số đó từng thuộc sở hữu của các vị vua, nữ hoàng, nam công tước và nữ công tước.

Trong số những báu vật được trưng bày, nhà Wrightsman đã lưu giữ những quyển sách cực phẩm với các tác phẩm nghệ thuật bên trong và những chứng tích xác thực về kỹ nghệ đóng sách, minh họa, và in ấn tinh tế của Pháp quốc. Thậm chí, bà Wrightsman còn có tên trong The Roxburghe Club, một hiệp hội sách và xuất bản độc quyền chỉ có 40 thành viên quốc tế.

Ông John T. McQuillen, người phụ trách Hiệp hội Sách và Kỹ nghệ đóng sách của Bảo tàng và Thư viện The Morgan phát biểu trong một video rằng nhà Wrightsman giao tiếp với bộ sưu tập sách và nghệ thuật của họ bằng một cách độc đáo. “Họ thật sự sống cùng với bộ sưu tập theo cách mà hầu như không một nhà sưu tập nào làm.”

Ông McQuillen và các cộng sự đã tổ chức chương trình triển lãm của The Morgan “Bound For Versailles: Bộ sưu tập sách của Jayne Wrightsman” để tôn vinh bộ di sản sách của nhà Wrightsman vốn được chế tác dành riêng cho giới tinh hoa quyền lực nhất trong xã hội Pháp thế

Bà Jayne Wrightsman trong căn hộ tại New York vào ngày 01/10/1966. Ảnh: Cecil Beaton, Vogue.

Bộ 7 quyển sách nhỏ có bia sách được trang trí công phu được chế tác trong khoảng năm 1774 và 1792.

CECIL BEATON/CONDÉ NAST VIA GETTY IMAGES

JANNY CHIU, 2021/THE MORGAN LIBRARY & MUSEUM

JANNY CHIU, 2021/THE MORGAN LIBRARY & MUSEUM

Trên: Bia trước của tác phẩm “David’s Psalter”, năm 1725, của nghệ nhân Jacques-Antoine Derome được làm cho Nữ hoàng Marie Leszczyńska. Bia khảm bằng đá thuộc Ma-rốc màu đỏ, đen, kem với thuật dát vàng độc đáo.

Dưới: Bia sau của quyển “Royal Almanac, year M. DCC. LXV”, năm 1765, dành cho Pierre-Louis-Paul Randon de Boisset (nhà sưu tầm nghệ thuật người Pháp) của nghệ nhân Nicolas-Denis Derome. Bia cắt bằng da Maroc màu đen và trang kem, kỹ thuật dát vàng độc đáo, và giấy đỏ, bạc và vàng dưới lớp khoáng chất mica.

THE MORGAN LIBRARY & MUSEUM/STEVEN H. CROSSOT

Bản vẽ cho trang đầu sách “Tombeau du comte Sidney Godolphin” của họa sĩ François Boucher, 1703-1770, được bà Charles Wrightsman mua lại làm quà tặng vinh danh bà Charles W. Engelhard, Bảo tàng và Thư viện The Morgan.

kỷ 18. Cuộc triển lãm nhấn mạnh tầm quan trọng của sách trong triều đình Pháp, đồng thời giới thiệu trình độ điêu luyện của các họa sĩ và nghệ nhân đã tạo tác nên những quyển sách tinh mỹ này, từ bia sách đến bìa khắc bên trong. Khách thường lãm có thể dạo bước qua những căn phòng được trang hoàng bằng những quyển sách quý giá của nhà Wrightsman và đồ nội thất tương tự như được thấy trong nhà của họ.

“Nhìn chung, bộ sưu tập tôn vinh những nghệ nhân đóng sách xuất sắc nhất thời đại. Không chỉ bản thân cuốn sách và bia sách mà cả kỹ nghệ trang trí cũng đều được tôn vinh. Và đây là những ví dụ xuất sắc nhất về tài nghệ chuyên biệt, đặc trưng xuất chúng này.” Lydia Aikenhead, hội viên hội bảo tồn sách Pine Tree phát biểu trong một video.

Bộ sưu tập sách
Vào thế kỷ 18 tại Pháp quốc, sách để đọc vốn được trang trí rất cầu kỳ, nhưng sách để trưng bày trên kệ thì còn được làm rất tinh mỹ và đóng gáy tỉ mỉ hơn nữa. Hoa văn trang trí trên đường viền của bia sách thậm chí còn được phản ánh trong các họa tiết trên các bức tường gỗ của cung điện.

Những quyển sách trác tuyệt này trong bộ sưu tập của nhà Wrightsman là sự kết hợp giữa nghệ thuật văn học và kỹ nghệ in khắc cao cấp cùng với kỹ nghệ đóng bìa sang trọng. Nhiều quyển sách trong số này đã từng được sử dụng để thể hiện danh tiếng và bày tỏ lòng cảm kích. Giới quý tộc tặng những quyển sách này cho những người ủng hộ; còn các tác giả muốn có được sự ưu ái của triều đình thường tặng sách của mình cho giới quý tộc.

Cuộc sống hoàng cung, những nhân vật và các sự kiện đáng chú ý chốn hoàng gia đều được ghi nhận lại trong một vài quyển sách. Một ví dụ hiếm hoi trong cuộc triển lãm là bản sao duy nhất còn sót lại “The Princess of Crete”, một bản thảo âm nhạc của nhà soạn nhạc cung đình André Danican Philidor.

Kỹ nghệ in khắc đặc biệt được ưa chuộng. Những quyển sách khổ lớn chỉ dành riêng cho minh họa các sự kiện thời trang, kiến trúc và hoàng gia của Pháp. Những ấn phẩm này minh chứng cho tay nghề điêu luyện của những nghệ nhân chạm khắc, ví như Charles-Nicolas Cochin cha và Charles-Nicolas Cochin con. Họ có thể tái tạo các cấu trúc và bóng mờ tinh tế của các bức vẽ của những họa sĩ vĩ đại như François Boucher và Jean-Baptiste Oudry.

Chế tác những quyển sách đẹp để
Vào thế kỷ thứ 18, thủ đô Paris có rất nhiều xưởng đóng sách. Ở đó có nhiều nhóm nghệ nhân lành nghề làm việc cùng nhau để chế tác những bìa sách hoa mỹ này. Vì thế, thật khó biết được cụ thể xưởng đóng sách nào là nơi đầu tiên xuất xưởng những sản phẩm đẹp để này. Các nghệ nhân khi ký tên lên tác phẩm của họ và dụng cụ chế tác bìa sách thường được các thành viên trong gia đình dùng chung.

Theo truyền thống, huy hiệu được trình bày nổi bật trên bìa trước. Sách

dành cho nam được trang trí bằng huy hiệu của họ, còn sách dành cho nữ được trình bày với huy hiệu của gia đình ở bên phải và huy hiệu của người chồng ở bên trái.

Những huy hiệu được chế tác bằng nhiều dụng cụ khác nhau để tạo ra bằng phác thảo hoặc chỉ bằng một dụng cụ duy nhất là một tấm bằng, một tấm bằng chạm khắc. Các nghệ nhân dùng máy ép đóng dấu dát vàng lên tấm bia chỉ trong một bản đơn. Các huy hiệu cũng có thể được vẽ thay vì in lên da thuộc.

Thông thường, các nghệ nhân đóng sách phủ vàng lá lên bia sách bằng phương pháp gọi là “dát vàng”. Theo đó, vàng lá được phủ lên bia và ép lên da thuộc bằng những dụng cụ khác nhau tạo nên vô số hoa văn. Phương pháp dát vàng trông liền mạch, cần tay nghề và kỹ năng cừ khôi. Aikenhead cho biết trong một video.

Các kỹ thuật điểm tô khác cũng khiến cho những quyển sách được chế tác không kém phần xa hoa. Các nghệ nhân chế tác bia sách khảm với màu sắc tương phản hoặc da hạt được khảm hoặc phủ lên bia da. Với phương pháp khảm “chìm”, nghệ nhân sẽ cắt bỏ một miếng da của bia sách và khảm vào một miếng da dày có cùng kích thước. Còn với phương pháp khảm “nổi”, họ sẽ đặt miếng da lên bia da để tạo hiệu ứng chạm nổi tương tự như các bức phù điêu.

Một số bia sách còn cải tiến hơn: các miếng da được cắt rời ra, giấy vàng và bạc được khảm vào miếng da trên nền giấy đỏ. Một lớp bảo vệ bằng khoáng chất mica là một loại silica trong được thêm lên giấy phản quang và những họa tiết tô điểm.

Các nghệ nhân trau chuốt tỉ mỉ từng bề mặt của sách, gáy sách, mép trang sách và cả bìa trong. Những lớp lót bìa trong xa hoa được làm bằng vải lụa, giấy da bê, da thuộc, giấy dát vàng hoặc cẩm thạch. Lựa màu xanh dương đặc biệt được ưa chuộng.

Những quyển sách phổ biến

Vào cuối thế kỷ 18 ở Pháp, những quyển sách khổ nhỏ trở thành quà tặng và phụ kiện thời trang phổ biến. Một số quyển sách khổ nhỏ thậm chí còn chứa những túi vải hoặc những chiếc gương nhỏ.

Để tái tạo và chế tác hiệu quả những quyển sách nổi tiếng thành khổ nhỏ, các nghệ nhân đóng sách sắp xếp hợp lý quy trình chế tác, tạo tấm bia sách.

Các bản thiết kế từ đơn giản đến trang trí công phu thường giống với các thiết kế tinh mỹ mà giới quý tộc sở hữu. Những quyển sách nhỏ này được chế tác nhanh chóng và không tốn kém. Và việc sản xuất những quyển lịch niên giám bố tử đã thu hút người dùng mới ưa chuộng những món đồ nhỏ xa xỉ có giá cả phải chăng.

Triển lãm Bảo tàng và Thư viện The Morgan: “Bound Versailles: Bộ Sưu tập sách của Jayne Wrightsman” diễn ra đến ngày 30/1/2022. Để biết thêm thông tin, vui lòng truy cập TheMorgan.org

Khanh Ngọc biên dịch

“The Princess of Crete”, bản thảo âm nhạc năm 1688 của nhà soạn nhạc André Danican Philidor.

SHEN YUN SHOP

Illuminate Autumn

With Shen Yun-inspired Elegance

ShenYunShop.com | TEL: 1.800.208.2384

EPOCH
TIMES
TIẾNG VIỆT

**CHÚNG TÔI
ĐƯA NHỮNG TIN TỨC
QUAN TRỌNG,
TRUNG THỰC
VÀ TRUYỀN THỐNG**

Đặt mua báo Epoch Times Tiếng Việt ngay hôm nay.

TEL: (626) 618-6168
(714) 356-8899

WWW.ETVIET.COM

10962 Main Street, Suite 101, El Monte, CA 91731-2922

TAKI KATEI: Họa sĩ Nhật Bản trung thành với nghệ thuật truyền thống

LORRAINE FERRIER

Tranh vẽ Nhật Bản, cũng như trong nghệ thuật cổ điển Trung Hoa, sử dụng những thành tố thiên nhiên để biểu đạt nội hàm.

Họa sĩ Nhật Bản Taki Katei (1830-1901) đã sống trong thời kỳ sinh động nhất của lịch sử Nhật Bản: thời kỳ Nhật Bản vừa mới mở cửa với Tây phương. Trong giai đoạn đó, nhiều nghệ sĩ đã lồng ghép các yếu tố nghệ thuật Tây phương vào các tác phẩm của họ, nhưng ông Taki vẫn trung thành với nghệ thuật truyền thống Nhật Bản.

Ông lớn lên trong thời kỳ nghệ thuật Nhật Bản đề cao và tôn vinh những giá trị truyền thống. Những

Một bức tranh hoa mẫu đơn và bướm trong album hoa diêu của Taki Katei. Mực và màu trên lụa; 25.4 x 30.5 cm. Quà tặng của nữ tiến sĩ Harold B. Bilsky, 1975. Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan.

họa sĩ đặc biệt vay mượn các yếu tố truyền thống trong hội họa cổ điển Trung Hoa, đồng thời tuân theo truyền thống học hỏi từ thực tế: con người, động vật và thực vật.

Họa sĩ Taki bắt đầu học những

truyền thống này khi mới 6 tuổi. Năm 20 tuổi, ông đến Nagasaki để có thể tiếp cận với văn hóa Trung Hoa. Vào thời điểm đó, Nagasaki là cảng duy nhất mở cửa ở Nhật Bản và giao thương thì chỉ hạn chế với một vài quốc gia như Hà Lan, Hàn Quốc và Trung Quốc. Tại đây, ông Taki có thể giao lưu với những họa sĩ và văn nhân Trung Quốc, những người đã trực tiếp chỉ dạy cho ông về văn hóa của họ.

15 năm sau đó, ông đã di khắp đất nước Nhật Bản để học hỏi những phương pháp nghệ thuật truyền thống. Thời gian này, ông đã sáng tác số lượng lớn tác phẩm và trở thành một họa sĩ nổi tiếng. Năm 1866, ông thành lập một trường nghệ thuật tại tư gia ở thủ đô Tokyo để truyền dạy nghệ thuật truyền thống Nhật Bản.

Đến năm 1868, đất nước Nhật Bản rơi vào tình trạng rối loạn. Tướng quân Tokugawa - “Đại tướng quân” của thời kỳ Edo - (1603-1867) bị lật đổ. Hoàng đế Nhật Bản đã thay thế tướng quân, trở thành

người thống trị tối cao và trị vì với tư cách là hoàng đế Minh Trị.

Từ đó, một thời kỳ chuyển đổi mạnh mẽ đối với Nhật Bản bắt đầu. Đất nước mở cửa với thế giới, và truyền thống thường xếp thứ hai sau những gì thuộc về Tây phương hóa. Ví dụ như, người dân đất nước này đã vui mừng đón nhận đầu máy hơi nước cùng với phong cách kiến trúc và trang phục của Tây phương.

Chính phủ đã mở các viện bảo tàng và phòng trưng bày nghệ thuật, đồng thời khuyến khích các nghệ sĩ lồng ghép các yếu tố của nghệ thuật Tây phương vào các tác phẩm của họ.

Tuy nhiên, Taki vẫn trung thành với văn hóa truyền thống và thực hành nghệ thuật của mình. Ông thuộc Hiệp Hội Nghệ Thuật Nhật Bản, một nhóm các nghệ sĩ tìm cách duy trì và quảng bá hội họa Nhật Bản truyền thống.

Tranh vẽ Nhật Bản, cũng như trong nghệ thuật cổ điển Trung Hoa, sử dụng những thành tố thiên nhiên để biểu đạt nội hàm. Ví dụ, hoa mẫu đơn với nhiều lớp cánh tượng trưng cho sự giàu có và thịnh vượng, và con hươu tượng trưng cho tuổi thọ. Hươu được xem là

sứ giả trong hệ thống tín ngưỡng Thần đạo. Theo truyền thuyết, có một kami (vị thần) đã cưỡi trên lưng một con hươu tại đền Kasugataisha ở Nara, miền nam Nhật Bản.

Họa sĩ Taki và những học trò của ông đã dùng ngôn ngữ nghệ thuật Á Đông này - một ngôn ngữ không phải bằng chữ viết hay lời nói, mà bằng biểu tượng. Ông Taki đã tôn vinh truyền thống này trong suốt cuộc đời mình.

Những nghệ sĩ vĩ đại giao tiếp với chúng ta bằng trái tim mà không cần dùng ngôn từ. Họ tái hiện những khoảnh khắc hùng tráng nhất và bi thương nhất của cuộc sống, từ cảnh chiến trường khốc liệt đến niềm hân hoan kỳ diệu khiến tâm hồn chúng ta hân hoan. Nhưng hiếm khi chúng ta ngại ca ngợi đời của họ: cách họ vượt qua thử thách, cách họ sống đúng với giá trị của mình, hay cách họ đối đãi với đồng môn. Những câu chuyện này mang đến cảm hứng cho chúng ta cũng như những tác phẩm nghệ thuật mà họ sáng tác vậy.

Phương Du biên dịch

Trái: Một cảnh trong trailer bộ phim ăn khách "White Christmas" năm 1954; Phải: Ca sĩ và diễn viên Rosemary Clooney (trong trang phục hóa trang) và Bing Crosby trên phim trường "White Christmas" của đạo diễn Michael Curtiz.

3 bộ phim Giáng Sinh kinh điển

TIFFANY BRANNAN

Đây là thời điểm dạt dào cảm xúc trong năm ngập tràn với những phong tục, những bài hát, và vô số trang trí phẩm. Và Giáng Sinh vì thế mà cũng là thời điểm hoàn hảo cho ta những giây phút bồi hồi lần giở những bộ phim xưa cũ.

Chúng tôi hân hạnh giới thiệu ba tác phẩm điện ảnh kinh điển cho mùa Giáng Sinh: một vở nhạc kịch, một tình yêu lãng mạn, và một Giáng Sinh bất ngờ.

Phim nhạc kịch: "White Christmas"

Một trong những vở nhạc kịch Giáng Sinh đặc sắc nhất là "White Christmas" được trình diễn vào năm 1954. Với sự tham gia của các diễn viên Bing Crosby, Danny Kaye, Vera-Allen, và Rosemary Clooney, vở nhạc kịch thời lượng hai giờ ngập tràn âm nhạc và những điệu nhảy vui tươi là một trong những tác phẩm kinh điển của nhà sản xuất Irving Berlin.

Bộ phim này là phiên bản của tác phẩm trước đó có tên là "Holiday Inn" được công chiếu vào năm 1942. Đó là một bộ phim về ngày lễ âm nhạc tại Berlin với sự tham gia của diễn viên Bing Crosby và Fred Astaire, và bài hát đình đám "White Christmas". Mặc dù diễn viên Astaire ban đầu được chọn đóng tiếp cùng diễn viên Crosby trong bộ phim năm 1954, nhưng rốt cuộc vai này đã được viết lại cho diễn viên hài Danny Kaye.

"White Christmas" là một bộ phim dành riêng cho chủ đề Giáng Sinh, bắt đầu vào Giáng Sinh và kết thúc nhiều năm sau cũng vào đêm Giáng Sinh, và ca khúc chính của phim cũng là về Giáng Sinh.

Bộ phim lấy bối cảnh Đệ nhị Thế chiến. Cảnh phim đầu tiên là Đại úy Bob Wallace (diễn viên Crosby thủ vai) và Pvt. Phil Davis (Kaye) đang biểu diễn âm nhạc trong một chương trình Giáng Sinh tại sự đoàn của họ. Chương trình này đã được kết thúc bằng một bài hát chia tay sắp của họ là một vị tướng về hưu. Sau đó, Phil cứu Bob thoát khỏi một tai nạn chết người do một bức tường đổ sập đè lên. Bob, vốn là một ngôi sao Broadway, đã đồng ý biểu diễn một bản song ca mà Phil viết lời khi chiến tranh kết thúc. Thời hậu chiến, họ trở thành một bộ đôi trình diễn ăn ý và là những nhà sản xuất chương trình lừng danh.

Mười năm sau, Phil khuyên Bob kết hôn. Khi hai người gặp hai chị em gái xinh đẹp và tài năng (do hai nữ diễn viên Ellen và Clooney thủ vai), Phil quyết định gán ghép Bob với cô chị Betty (Clooney). Anh thuyết phục Bob đến nơi hai chị em đi nghỉ tại miền Vermont hẻo lánh. Hai nhà sản xuất rất ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng khu nhà nghỉ trượt tuyết là của sếp cũ của họ đang trong tình trạng kinh doanh bế tắc. Phil quyết định tổ chức buổi biểu diễn của mình tại đây nhằm giúp đỡ vị tướng này. Thời gian này, hai anh chàng Phil và Bob yêu say đắm hai chị em.

Ca khúc "White Christmas" được diễn viên Bing Crosby giới thiệu đã lập tức trở thành một bản hit trong mùa lễ năm đó. Trong bối cảnh Đệ nhị Thế chiến, ca từ đem theo niềm mong ước đoàn tụ người thân của những người phải làm nhiệm vụ xa gia đình trong kỳ nghỉ. Ý tưởng này đã truyền cảm hứng cho bộ phim năm 1954, bắt đầu bằng cảnh anh lính Bing Crosby hát bài hát này cho những binh sĩ xa nhà.

Cho dù cuộc chiến đã lùi xa bao nhiêu năm qua nhưng nỗi hoài niệm này vẫn còn vương vấn và xuyên suốt bộ phim. Chính vì thế, mà White Christmas trở thành bộ phim đáng được xem lại mỗi khi Giáng Sinh về.

Khung cảnh Giáng Sinh vùng Vermont đẹp xinh tựa như một tấm bưu thiếp. Chương trình biểu diễn của hai anh chàng Bob và Phil gồm những bản nhạc ấm áp và giàu cảm xúc, còn trang phục thì rực rỡ như những món đồ trang trí Giáng Sinh. Thông điệp khoảng 40, lòng nhân ái, vị tha, và tôn vinh những người lớn tuổi và cựu chiến binh đang đầy tinh thần Giáng Sinh.

Phim tình cảm: "Holiday Affair"

Một bộ phim tình yêu lãng mạn mùa Giáng Sinh thường bị lãng quên là "Holiday Affair" (1949). Với sự tham gia của hai diễn viên Janet Leigh và Robert Mitchum, câu chuyện hậu chiến này vừa mang tính hài hước lại vừa khiêu khích xem cảm thấy ấm áp. Bối cảnh phim diễn ra trong những tuần trước Giáng Sinh, kéo dài đến Giáng Sinh và kết thúc vào Đêm Giao thừa.

Bộ phim kể về chuyện tình tay ba của một người phụ nữ với hai người đàn ông, song song đó là câu chuyện tình cảm dịu ngọt của cô với cậu con trai. Góa phụ trẻ Connie Ennis (Leigh) là một người hành nghề "so sánh giá cả" tại thành phố New York. Đó là người mua các mặt hàng chi để kiểm tra chúng cho cửa hàng của mình và sau đó trả lại vào ngày hôm sau. Một hôm, sau khi cô mua một chiếc xe lửa đồ chơi đắt tiền cho công việc của mình, dựa on tài 6 tuổi của cô, bé Timmy (Gordon Gebert), đã rất thất vọng khi biết rằng món đồ chơi này không dành cho mình. Khi cô trả lại món hàng này vào ngày hôm sau, người bán hàng Steve Mason (Mitchum) đã nhận ra Connie Ennis là một người so giá. Nhưng khi biết được Connie Ennis là một góa phụ chiến tranh, Steve đã không báo cáo sự việc này với ông chủ của mình, và điều này khiến anh bị sa thải.

Connie cảm thấy có lỗi nên đồng ý đi ăn trưa với Steve ở Central Park. Họ đã tìm được niềm cảm thông và đồng ý kết bạn với nhau. Sau đó, anh giúp cô mua sắm trong quãng thời gian còn lại trong ngày.

Một bức chân dung trong studio của Janet Leigh năm 1949.

Một áp phích truyền thanh cho bộ phim lãng mạn năm 1949 "Holiday Affair".

(Từ trái qua phải) Klara Novak (Margaret Sullivan) xin việc tại công ty Matuschek&Co, nhưng Alfred Kralik (James Stewart) nói với cô rằng họ không thể tuyển dụng cô, trong khi ông Matuschek (Frank Morgan) đang nghe trộm. Cảnh trong phim "The Shop Around the Corner".

Rồi hai người bị một đám đông chia tách.

Tối hôm đó, Steve đã đến thăm căn hộ của Connie và bắt ngờ chạm mặt với vị hôn phu của cô, luật sư Carl Davis (do diễn viên Wendell Corey thủ vai). Bé Timmy ngay lập tức yêu thích Steve, nhưng Carl thì không. Sau khi Carl bỏ về, Steve nói với Connie rằng cô sẽ không bao giờ có thể tìm thấy hạnh phúc thực sự cho đến khi cô chấp nhận sự ra đi vĩnh viễn của chồng mình.

Nhiều sự việc tình cờ đưa đẩy khiến họ đến với nhau trong bối cảnh góa phụ Connie chật vật lựa chọn giữa một Carl an toàn, chững chạc và một Steve nóng nảy nhưng đầy đam mê.

Lấy bối cảnh ở Thành phố New York vào cuối những năm 1940, bộ phim cảm động này mô tả một lễ Giáng Sinh diệu kỳ tại một thành phố lớn. Những cửa hàng bán lẻ được trang trí rực màu lễ hội, những con phố đầy tuyết trắng và những vỉa hè nhộn nhịp khiến ta náo nao mong chờ. Bộ phim cho thấy rằng ước mơ của bạn quá đôi quan trọng trong cuộc sống cũng như niềm tin vào những điều bất ngờ trong đêm Giáng Sinh.

Ngoài ra, "Holiday Affair" còn cho ta nhận ra rằng vẫn còn đó những con người giàu lòng vị tha, rộng lượng, và mở lòng chào đón những người khác đến với ngôi nhà của mình. Nếu bạn cho đi một cách vô tư như Steve, bạn cũng có thể nhận được một bất ngờ tuyệt vời.

Phim Giáng Sinh bất ngờ: "The Shop Around the Corner"

"The Shop Around the Corner" được sản xuất năm 1940 là một bộ phim hài lãng mạn của đạo diễn Ernst Lubitsch. Bộ phim có sự tham gia của hai diễn viên James Stewart và Margaret Sullivan, lột tả cuộc sống và tình yêu của các nhân viên tại Matuschek and Co. - một cửa hàng đồ da ở Budapest, Hungary.

Bộ phim diễn ra vào những tuần trước lễ Giáng Sinh, thời điểm bận rộn nhất của các cửa hàng bán lẻ, và câu chuyện kết thúc vào một đêm Giáng Sinh đầy tuyết tuyệt đẹp.

Klara Novak (Sullivan) đang

xin việc vào công ty Matuschek. Sếp bộ phận kinh doanh là Alfred Kralik (Stewart) không tuyển dụng cô nhưng chủ công ty là Matuschek (Frank Morgan) thì đồng ý. Matuschek và Kralik vừa bất đồng về một đơn đặt hàng lớn mua hộp thuốc lá âm nhạc mà Kralik tin rằng sẽ không bán được. Cón Klara được nhận vào chính thức khi bán được một trong những chiếc hộp này và chứng minh được năng lực, và gián tiếp ủng hộ rằng ông chủ Matuschek đã đúng.

Thời điểm Klara và Alfred trở thành kẻ thù không đội trời chung tại cửa hàng thì cả hai đều bận bịu với những bức thư họ nhận được từ một người bạn thân vô danh của mình. Hai nhân viên đối đầu nhau này không hề biết rằng họ chính là hai "Người bạn thân yêu" của nhau, hai người đang phải lòng nhau trên những bức thư.

Cùng lúc đó, trước lễ Giáng Sinh, ông chủ Matuschek ngày càng trở nên nóng tính và nghi ngờ Kralik, và rõ ràng là có điều gì đó đang khiến ông phiền lòng.

Bộ phim này mô tả chân thực hoạt động của một tiệm bán lẻ trong những ngày lễ. Từ việc trang trí cửa sổ cửa hàng cho đến những lúc bận rộn chờ đợi khách hàng và cố gắng bán hết hàng, các nhân viên của Matuschek and Co. phải đối mặt với những khó khăn và niềm vui giống như bất kỳ ai từng làm việc trong lĩnh vực bán lẻ trong những ngày nghỉ lễ đều phải trải qua.

Tuyệt vời hơn cả tiền thưởng Giáng Sinh mà tất cả những gì người lao động nhận được là sự hài lòng vì họ đã đem lại niềm vui và niềm tự hào cho một người chủ hào phóng và tốt bụng. Khi những bông tuyết lấp đầy không khí và bao phủ khắp mặt đất nơi thành phố Budapest, sự lãng mạn và lòng nhân ái đã sưởi ấm trái tim của tất cả mọi người tại Matuschek and Co.

Ngay cả khi bình thường bạn không phải là một fan hâm mộ phim cổ điển, nhưng những bộ phim lấy bối cảnh Giáng Sinh trong quá khứ này vẫn gợi lên nỗi hoài niệm trong Giáng Sinh hiện tại. Bạn không cần phải ăn mừng theo kiểu tôn giáo của lễ Giáng Sinh, bạn chỉ cần để cho tâm hồn lãng động với những bài hát quý giá của mỗi bộ phim về tình yêu, lòng vị tha, và tình thân cho đi. Cho dù bạn ăn mừng năm nay ở đâu hay như thế nào, hãy thấp sáng ngày lễ của bạn với những bộ phim này - ngay cả khi Giáng Sinh của bạn không có tuyết trắng.

Tác giả Tiffany Brannan là một ca sĩ opera 19 tuổi, nhà sử học Hollywood, tác gia về du lịch, blogger điện ảnh, chuyên gia thời trang cổ điển, và nhà bình luận về nghệ thuật múa ballet. Năm 2016, cô và chi gái thành lập Pure Entertainment Preservation Society, một tổ chức cải cách nghệ thuật bằng cách khôi phục Bộ luật Sản xuất Điện ảnh.

Thu Anh biên dịch

Chào mừng đến với Quán rượu Rising Sun.

Fredericksburg, Virginia: Thành phố lịch sử lâu đời nhất ở Hoa Kỳ

Tổng thống George Washington vẫn sẽ nhận ra quê nhà cổ kính của mình

FRED J ECKERT

Fredericksburg bé nhỏ của tiểu bang Virginia thực sự là thành phố có bề dày lịch sử. Không cần phải tỏ vẻ gì thêm cho thị trấn này. Khi nói đến lịch sử đất nước Hoa Kỳ, bạn sẽ không thể tìm thấy được bất cứ một thị trấn nhỏ nào có thể sánh được với Fredericksburg. Địa phương nào đó có thể tự nhận rằng "George Washington đã từng nghỉ lại nơi đây," tuy nhiên, bạn sẽ tìm thấy một chiếc áo thun có bản tại thị trấn này được in thông điệp tóm tắt khá rõ ràng: "George Washington đã ngủ ở nhiều nơi, nhưng ông sống tại Fredericksburg."

Mỗi khi tôi đi bộ ở bất cứ nơi nào trong 40 dặm nhà thuộc Khu Vực Lịch Sử Fredericksburg, tôi đều cố gắng tưởng tượng xem mình có thể đang đi theo bước chân của vị nhân nào. Và rất nhiều danh nhân của đất nước chúng ta đã hiện lên trong tôi, bao gồm cả George Washington, Thomas Jefferson, James Madison, George Mason, James Monroe, Patrick Henry, John Paul Jones, Robert E. Lee, Stonewall Jackson, và Abraham Lincoln. Tàn bộ xuống phố Caroline cổ kính rợp bóng cây với những tòa nhà có từ thế kỷ 18 và 19 được bảo tồn rất tốt, bạn sẽ có cảm giác đang đi trên chính con đường họ đã từng đi và nhìn thấy chính những điều họ cũng đã từng nhìn thấy.

Thật ra, một thất các tòa nhà này đều đã bị thay thế toàn bộ bằng một loạt các cửa hàng hiện đại, cửa hàng sản phẩm thủ công, cửa hàng kinh doanh đồ cổ, quán cà phê, nhà hàng và các phòng trưng bày nghệ thuật - nhưng Fredericksburg vẫn gìn giữ được dáng vẻ của một khu thuộc địa quyền rũ.

Chuyến đi đến Fredericksburg là một chuyến du hành ngược thời gian, là một lần ghé thăm đến ba trong số những kỷ nguyên định hình nên lịch sử Hoa Kỳ: thời kỳ thuộc địa đầu tiên khi một thế giới mới được mở ra, thời kỳ khai khẩn tư tưởng - rồi đến cuộc cách mạng - đã đưa chúng ta trở thành một đất nước độc lập, và thời kỳ chiến tranh đẫm máu đã đưa chúng

ta lại với nhau thành một quốc gia.

Quê nhà của Tổng thống George Washington

"Nếu bạn yêu thích lịch sử Hoa Kỳ, thì bạn đã đến được đúng nơi cần đến." Ông Bill Beck nói trong khi chúng tôi đang trò chuyện ở phía trước cửa hiệu "Beck's Antiques & Books" kinh doanh sách và các loại đồ cổ của ông ở tại Phố Caroline.

"Hầu hết người dân Hoa Kỳ đều không nhận ra, nhưng Tổng thống George Washington đã lớn lên ở chính nơi đó," ông vừa nói vừa chỉ tay hướng về một nơi ở gần con Sông Rappahannock, một con sông hẹp mà một George Washington trẻ tuổi đã từng băng qua để đến được thị trấn ở Nông trại Ferry. Nông trại cũng là ngôi nhà mà ông đã sống trong suốt thời thơ ấu của mình.

Ông chủ Beck - cựu thị trưởng của thị trấn Fredericksburg - rất am tường nơi đây và rất yêu quý thị trấn này.

Tại vị trí Quán Rượu Weedon từng tọa lạc, ông ấy nói với tôi: "Đó là nơi mà vào năm 1777 một hội đồng cư dân

Khu vực lịch sử của Fredericksburg.

Quảng Trường Market.

Virginia, đặc biệt là Thomas Jefferson và George Mason, đã soạn thảo Quy Chế Virginia về Tự Do Tôn Giáo. Công trình này đã thiết lập nền nguyên tắc về tự do tín ngưỡng và cuối cùng đã được phát triển thành Tu Chính Án Thứ Nhất bảo đảm quyền tự do tôn giáo của đất nước chúng ta."

"Nông trại Ferry là nơi mà ngài George Washington đã sinh sống trong khoảng thời gian thiếu niên từ năm 6 tuổi đến năm 16 tuổi. Đó cũng là cội nguồn của ông, đồng thời cũng là nơi ông luôn luôn đến mỗi khi ông có dịp để trở về nhà - và rất thường xuyên."

George Washington vẫn sẽ luôn hào hứng khi được về nhà ở Fredericksburg. Thị trấn nhỏ bé với dân số 23,000 người này tọa lạc khoảng giữa thủ đô Washington và thành phố Richmond, cho đến nay vẫn gần nguyên vẹn như thế - đó là những cảnh sắc đẹp như tranh vẽ của một thị trấn Hoa Kỳ đơn sơ bình dị mà hầu hết chúng ta sẽ hình dung ra.

Xem tiếp trang 12

Bức tranh "Giã từ", năm 1913, được vẽ bởi họa sĩ Arthur Hacker. Sơn dầu trên vải. Bộ sưu tập tư nhân.

HƯỚNG VÀO NỘI TÂM:
NHỮNG ĐIỀU NGHỆ THUẬT TRUYỀN THỐNG ĐEM LẠI CHO TRÁI TIM

Gìn giữ những đức hạnh vĩnh hằng qua bức tranh ‘Giã từ’

ERIC BESS

Đổi thay là một thực tế của cuộc sống. Đôi khi chúng ta làm tổn thương chính mình vì cố gắng níu giữ mọi thứ mãi như cũ, không thể buông bỏ và chấp nhận sự thay đổi tất yếu. Điều đó không có nghĩa là một số thứ sẽ thay đổi, có một số thứ là vĩnh cửu.

Năm 1913, họa sĩ người Anh là Arthur Hacker đã vẽ bức tranh “Giã từ” (Farewell). Trang web của Sotheby cho rằng nó được vẽ cử như thể là “dự đoán về Đệ Nhất Thế Chiến, với những thay đổi không thể vẫn hồi mà nó đã gây ra.”

“Giã từ” là một bức họa đơn giản, nhưng sự bí ẩn và cảm xúc, gọi lên cho tôi một số câu hỏi, có thể phù hợp với chúng ta ngày nay.

Tác phẩm “Giã từ” của Arthur Hacker
Ông Hacker vẽ hai người phụ nữ

trong khung cảnh tối tăm. Người phụ nữ ở bên trái hầu như bị che khuất trong bóng tối của hậu cảnh, trong khi người phụ nữ ở bên phải ở vùng nhiều ánh sáng hơn.

Người phụ nữ bên trái mặc một chiếc váy sáng màu, và người phụ nữ bên phải mặc một chiếc váy sẫm màu. Hai người đang nắm tay nhưng dường như đang tuyệt khối bàn tay của nhau. Họ quay lưng lại với nhau và cúi đầu buồn bã.

Dưới chân họ là nhành hoa lạc tiên. Theo truyền thống, hoa lạc tiên không phải là biểu tượng của những đam mê ủy mị, mà là tràn đầy tin tâm vào Đức Chúa, bởi lòng trắc ẩn và sự hy sinh quên mình của Ngài cho điều tốt đẹp của nhân loại.

Sau lưng hai người phụ nữ, ánh sáng màu lam lấp lờ chiếu qua những tán cây. Tuy nhiên, có một con rắn quấn quanh cái cây ở trung tâm. Chỉ khi ta quay sát mới có thể nhận ra con rắn trong bóng tối.

Hãy buông bỏ những điều sai trái
Chúng ta có thể học được gì từ hình ảnh đơn giản này? Tại sao hai người phụ nữ lại bận trang phục khác nhau? Tại sao hoa lạc tiên lại nằm yên dưới chân họ? Và tại sao một con rắn quấn quanh cái cây ở hậu cảnh?

Khoảng thời gian mà bức tranh này được hoàn thành có thể cho chúng ta một số thông tin về bối cảnh. Đầu thế kỷ 20 là thời kỳ chuyển dịch ý thức hệ trong nền văn minh phương Tây. Với sự ra đời của chủ nghĩa Marx và học thuyết Darwin, Tây phương đã trải qua một sự thay đổi trong đạo đức, từ đức hy sinh và lòng trắc ẩn truyền thống sang chủ nghĩa duy vật và chọn lọc tự nhiên.

Theo tôi nhìn nhận thì sự chuyển đổi từ đức hạnh sang chủ nghĩa duy vật là những gì bức tranh của Hacker mô tả. Người phụ nữ bên trái mặc một chiếc váy sáng màu. Chiếc váy của cô thậm chí có thể là màu trắng, mà vì bóng tối nên trông như màu trắng sẫm. Theo truyền thống, màu trắng tượng trưng cho đức hạnh và sự thuần khiết.

Có vẻ như người phụ nữ váy trắng đang nỗ lực nhiều hơn so với người phụ nữ mặc trang phục sẫm màu: Dù quay đi, người phụ nữ váy trắng đã đặt cả hai tay lên bàn tay của người đối xứng với mình, lòng bàn tay của người phụ nữ kia hướng xuống mặt đất ở trung tâm bức họa, như thể cô ta là người đã đánh rơi hoa lạc tiên. Người phụ nữ váy trắng, vì đức hạnh, không muốn buông tay người kia

Một phần chi tiết của bức tranh cho thấy con rắn quấn trên thân cây, mặc dù rất khó nhìn ra.

cho đến khi không còn hy vọng nữa.

Đã đánh rơi hoa lạc tiên, người phụ nữ vận đồ tối màu cũng là người từ giã đạo hạnh truyền thống. Cô không còn cầm hoa nữa, và thay vào đó, dường như nắm lấy váy của chính mình. Việc kéo giữ lớp vải ta là người đã đánh rơi hoa lạc tiên. Người phụ nữ váy trắng, vì đức hạnh, vẫn không muốn buông tay người kia

Fredericksburg, Virginia: Thành phố lịch sử lâu đời nhất ở Hoa Kỳ

Tổng thống George Washington vẫn sẽ nhận ra quê nhà cổ kính của mình

Tiếp theo từ trang 11

Nguyên vẹn như thuở ban đầu
Nếu Ông ấy trở về thăm nhà vào hôm nay, Tổng thống George Washington vẫn có thể nhận ra Fredericksburg. Thật ngạc nhiên là bao nhiêu thứ hiện tại đang có ở đây đã vẫn luôn tồn tại ở đây nguyên vẹn như thế.

Những con đường ở thị trấn này được đặt theo tên của Thái Tử nước Anh là Frederick, con trai của Vua George Đệ Nhị và là cha của Vua George Đệ Tam (Người được nhớ đến nhiều nhất như là vị vua cuối cùng của các thuộc địa Hoa Kỳ) vẫn luôn được giữ nguyên như thế như khi còn ở thời đại của Washington vậy. Chúng vẫn mang những cái tên nguyên gốc để vinh danh Gia Đình Hoàng Gia Frederick.

Washington có thể đi xuống con phố Caroline để đến một địa điểm ở ngay góc phố Amelia, nơi mà một trong những người bạn thân của Ông là Bác sĩ Hugh Mercer, người đã mua lại Nông Trại Ferry, mở một phòng khám và một cửa hiệu bán thuốc. Sau đó Bác sĩ Mercer đã đóng cửa nơi này để đến giúp bạn của ông trong cuộc Chiến Tranh Cách Mạng. Ông đã trở thành một vị tướng quân và là anh hùng của cuộc chiến, châu chấu của ông sau này chính là Tướng quân George S. Patton. Bác sĩ Mercer đã hy sinh trong Trận chiến Princeton.

Cửa hàng thuốc tây Huger Mercer là một cửa hàng nhỏ kiểu thuộc địa có mái che màu xanh lá cây, hiện nay là một viện bảo tàng hấp dẫn, minh họa về việc điều trị y học đã từng thô sơ

như thế nào vào những năm cuối thế kỷ 18 và đầu thế kỷ 19.

Đi thêm một vài dặm nhà về phía xa dưới con phố Caroline là một nơi mà Washington chắc chắn không quá khó khăn để nhận ra. Đó là một căn nhà một tầng với gác lửng bằng ván ghép theo kiến trúc kiểu thuộc địa, có tên là Quán rượu Mặt Trời Mọc, được xây bởi ông Charles – người em út của Washington năm 1760 để làm nhà ở riêng của mình. Đầu những năm 1790, căn nhà này của ông chuyển đổi thành quán rượu, một trạm dừng xe ngựa, một bưu điện, và là điểm họp mặt của khá nhiều hoạt động xã hội ở Fredericksburg. Tòa nhà này hiện nay đã được trùng tu và tân trang lại, nhưng kết cấu thì không hề bị thay đổi.

Một có “thôn nữ” với mũ trùm đầu chào đón và hướng dẫn du khách đi tham quan và giải thích cho họ về việc thiếu tiện nghi cho dù đó thật sự là một quán rượu vô cùng cao cấp.

Một biểu tượng nữa của Fredericksburg mà ngày nay Washington sẽ dễ dàng nhận ra là Đền đền Kenmore ở gần đó. Đó là một dinh thự vĩ đại theo kiến trúc Georgian [Kiến trúc ở cuối thời kỳ Phục Hưng, một phong cách chủ đạo của nước Anh và các thuộc địa của Anh vào thế kỷ 18] mà Ông Fielding Lewis, một trong những chủ đồn điền giàu có nhất ở Fredericksburg, đã xây dựng cho vợ của ông là bà Betty, cũng là người chị gái duy nhất của Washington. Washington được cho là người coi sóc chính trong việc xây dựng và trang trí nội thất cho dinh thự này. Tòa dinh thự này đã được phục dựng lại một cách đầy trân trọng.

Năm gần Đền đền Kenmore là Ngôi nhà Mary Washington. Tổng thống George Washington đã mua nơi này vào năm 1772 cho mẹ của ông “để giúp bà thoải mái hơn và không

phải bận tâm điều gì.” Bà đã sống 17 năm cuối đời ở chính ngôi nhà này.

Trước khi bắt đầu hành trình đến Thành phố New York để nhậm chức Tổng thống, Ông đã chọn điểm đến đầu tiên là Fredericksburg để có thể bày tỏ lòng tôn kính đối với người mẹ của mình.

Cũng không chỉ có mỗi ngôi Washington

Fredericksburg cũng là quê nhà của một vị tổng thống khác – Tổng thống James Monroe. Ông đã chuyển đến đây vào năm 28 tuổi để mở một văn phòng luật sư. Ông đã bắt đầu sự nghiệp chính trị của mình với tư cách là một thành viên của Hội Đồng Thành Phố Fredericksburg.

Monroe đã ứng cử vào Quốc Hội khóa đầu tiên theo Hiến Pháp mới của Hoa Kỳ cạnh tranh với James Madison của Quận Cam (Orange County) gần đó. James Madison cũng là một nhân vật chủ lực soạn thảo ra tài liệu ấy. Họ thường xuyên đi cùng nhau trong suốt cuộc vận động tranh cử, dừng lại ở các nơi để tranh luận về những lập trường mâu thuẫn về Hiến Pháp giữa họ trước

những nhóm nhỏ thính giả, rồi lại tiếp tục như thế ở nhiều nơi khác nữa. Cuối cùng Monroe đã coi số “để giúp bà thoải mái hơn và không

đắc cử vào Quốc Hội. Và họ đã trở thành bạn thân của nhau.

Sau đó ông Monroe đã từ chức Thống Đốc tiểu bang Virginia để trở thành Ngoại Trưởng của Tổng thống Madison (có thời điểm, ông đồng thời kiêm cả chức Bộ Trưởng Chiến Tranh), và với chức vụ đó, Ông đã theo Madison bước vào Tòa Bạch Ốc.

Bảo Tàng James Monroe và Thư Viện Tưởng Niệm nằm trên Phố Charles trưng bày bộ sưu tập kỷ ức quốc gia lớn nhất về sự nghiệp phi thường của Monroe, bao gồm cả chiếc bàn Louis XVI nơi ông đã ký một văn kiện để gửi tới Quốc Hội mà sau này được biết đến với tên gọi là Học Thuyết Monroe.

Bất cứ nơi nào mà bạn bước đến ở Fredericksburg, thì bạn đều đang chạm vào những dấu ấn của lịch sử quốc gia này. Các cửa hàng trong thị trấn có rất nhiều những kỷ vật từ thời kỳ Nội Chiến. Thành phố đi cùng nhau trong suốt cuộc vận động tranh cử, dừng lại ở các nơi để tranh luận về những lập trường mâu thuẫn về Hiến Pháp giữa họ trước trận chiến đẫm máu nhất.

Bốn chiến trường chủ lực – Fredericksburg, Chancellorsville, Wilderness, và Spotsylvania Court

House – đã kéo gần như mọi đội quân tham chiến vào khu vực nằm giữa thủ đô của quốc gia và thủ đô của Liên Minh Miền Nam

Quyền kiểm soát thành phố Fredericksburg bị thay đổi liên tục. Fredericksburg bị vây dập, bị đánh phá, bị chà đạp, bị dội bom, bị bóc lột, bị cưỡng đoạt và bị giam hãm. Chịu đựng tàn phá – nhưng không bao giờ có thể bị hủy diệt.

Thật là kỳ diệu khi thị trấn vẫn có thể đứng vững sau khi chiến tranh kết thúc.

Bạn có thể hình dung ra lịch sử
Nếu trí tưởng tượng của bạn đủ phong phú, khi bạn đi dạo vòng quanh Fredericksburg, thì hình ảnh của những vị danh nhân cũng như những sự kiện lịch sử nơi đây sẽ hiện lên rõ ràng và rành mạch trong tâm trí của bạn.

Dạo vòng quanh ở Quảng Trường Market, bạn cũng có thể vẽ lại hình ảnh binh lính đang duyệt binh chuẩn bị cho các cuộc Chiến tranh Cách Mạng.

Hãy nhìn những bậc thềm phía trước tòa nhà nhiều năm qua phục sử dụng để làm nhà hàng của cả Foode’s và Mercantile’s. Và trước đó 200 năm, công trình này đã từng là trụ sở của Ngân Hàng Quốc

Gia ở Fredericksburg. Bạn vẫn có thể tưởng tượng ra là quang cảnh nơi đây đã trông như thế nào vào ngày 22/5/1862, khi Tổng thống Abraham Lincoln đứng đó, phát biểu trước toàn thể quân đội Liên Minh và những công dân của một nơi mà ngày nay vẫn còn là một thị trấn đậm chất miền Nam như thế. Hãy nhìn ra phố, bạn có thể hình dung ra cảnh tượng sinh động: một phụ nữ trẻ tuổi ở Fredericksburg đi dạo cùng với Thuyền trưởng Hải quân John Paul Jones. Sau đó, bạn hãy cố gắng tưởng tượng rằng cũng chính người phụ nữ đó đã đi dạo cùng với Patrick Henry – một trong những nhà lập quốc Hoa Kỳ. Cả hai người cùng yêu có ấy, và trước sự thúc giục của cha, cô đã chọn Patrick Henry.

Đại tướng Robert E. Lee cũng có duyên với Fredericksburg này. Cũng giống Washington, Madison và Monroe, ông sinh ra và lớn lên ở không xa thị trấn này. Tuy nhiên khi bạn hình dung về ông ấy, rất nhiều khả năng sẽ là hình ảnh ông đang cưỡi trên con ngựa Traveler của mình, dẫn đầu một nhóm binh lính của Liên Minh Miền Nam băng qua những con phố ở nơi đây, cùng với anh bạn “Trưởng Đ” Thomas Jackson đang cưỡi ngựa song hành

1. Đền đền Kenmore được xây dựng dành cho Bà Betty, người chị gái duy nhất của Tổng thống George Washington.

2. Fredericksburg là những gì hầu hết chúng ta sẽ tưởng tượng khi hình dung về một thị trấn nhỏ bình dị của đất nước Hoa Kỳ.

3. Viện Bảo tàng James Monroe và Thư Viện Tưởng niệm.

4. Nông trại Ferry, quê nhà người nhà này dành tặng cho người mẹ Mary Washington của ông.

5. Tổng thống George Washington đã mua ngôi nhà này dành tặng cho người mẹ Mary Washington của ông.

cùng ông.

Trong Trận chiến Fredericksburg, khi chứng kiến quy mô không lồ của rừng để thu hút du khách đến với những địa phương gọi là “lịch sử” chúng ta sẽ vô cùng thích thú với nó.”

Quá nhiều điều để khám phá tại Fredericksburg

Trước kia, tôi đã từng đi dạo ở Fredericksburg, đã từng đến một dãy nhà mà tôi thường đi ngang qua nhưng không có ấn tượng cụ thể nào. Lần này, tôi để ý đến một ngôi nhà có tấm bảng nhỏ màu xanh nhạt, rất khó để nhận ra, nằm kín đáo tại một góc đường. Tôi dừng lại và đọc nội dung trên đó. Tấm bảng ghi chủ rằng đây là ngôi nhà duy nhất mà John Paul Jones từng sở hữu tại Hoa Kỳ.

Nếu như ở bất kỳ một thị trấn gọi là “lịch sử” khác thì công trình kiến trúc này sẽ được dành cho rất nhiều sự chú ý và được quảng bá để thu hút du khách.

Nhưng đây là Fredericksburg. Không có công ty du lịch nào nhắm vào. Ngôi nhà này cũng không được nhận diện trên bất kỳ bản đồ du lịch nào của thị trấn. Cũng không có bất

kỳ tài liệu hướng dẫn du lịch nào nhắc đến, thậm chí là một câu cũng không có.

Điều đó nói lên một chân lý giản dị: Trong khi nhiều nơi khác phải dùng đến những lời sáo rỗng để thu hút du khách đến với những địa phương gọi là “lịch sử” ấy, thì Fredericksburg lại không nằm trong số đó. Thành phố bình dị chứa đựng lịch sử chân thật và phong phú đến mức người đi không cần bận tâm để đếm tất cả những kho báu nơi đó.

Kinh nghiệm dành cho bạn

Để có thêm thông tin về chương trình tham quan lịch sử ở thành phố Fredericksburg, tiêu bản Virginia, hãy truy cập vào trang VisitFred.com

Tác giả Fred J Eckert là một vị đại sứ của Hoa Kỳ đã nghỉ hưu và là một cư dân hiện tại của Quốc Hội. Các bài viết của ông đã xuất bản trên nhiều ấn phẩm nổi tiếng, gồm cả Reader’s Digest và Tạp chí The Wall Street. Ông cũng là một nhiếp ảnh gia từng đoạt giải thưởng với bộ sưu tập hình ảnh trải dài khắp bảy lục địa. Xem tác phẩm của ông ấy tại EckertGallery.com

Hoàng Long biên dịch

ALL PHOTOS COURTESY OF CITY OF FREDERICKSBURG TOURISM

神韻晚會 2021-2022 SHEN YUN

TRUNG HOA TRƯỚC THỜI CỘNG SẢN

CHƯƠNG TRÌNH HOÀN TOÀN
MỚI VỚI DÀN NHẠC GIAO
HƯỚNG BIỂU DIỄN TẠI CHỖ

Trải nghiệm vẻ đẹp của Trung Hoa cổ xưa trước thời Chủ nghĩa Cộng sản

Nhiều nghệ sĩ của Shen Yun đã thoát khỏi cuộc đàn áp đang diễn ra ở Trung Quốc.

Được đức tin dẫn lối, được thúc đẩy bởi đạo đức nghề nghiệp, và được hồi phục bởi sự tự do mà họ tìm thấy ở Hoa Kỳ, những nghệ sĩ đẳng cấp thế giới này đã kế thừa và làm hồi sinh một nền văn hóa tinh thâm gần như đã mất dưới chế độ chuyên chế của chủ nghĩa cộng sản.

Thông qua vũ điệu sôi động, âm nhạc và cách kể chuyện điêu luyện, họ đã tạo ra một thời kỳ phục hưng.

“Thật là kỳ diệu! Tôi như được nâng lên từ một thế giới kỳ diệu của màu sắc, sự hài hòa, và sự hoàn hảo.”

—Raina Kabaivanska, Ca sĩ opera nổi tiếng thế giới

“Một câu chuyện về niềm hy vọng vô biên và tinh thần phi thường!”

—Rita Cosby, người dẫn chương trình truyền hình từng đoạt giải Emmy

“... tham dự vào một buổi biểu diễn tuyệt đẹp như vậy, bạn trở về nhà với một tinh thần sáng khoái và một cảm giác tuyệt vời.”

—Tiến sĩ Kay Hartwig, Giáo sư âm nhạc & nhạc sĩ

Lịch trình diễn hạn chế. Mua vé ngay hôm nay!

THÁNG MƯỜI HAI 28–29

San Diego Civic Theatre

1100 Third Ave, San Diego, CA 92101

THÁNG MỘT 13-17, 2022

California Center for the Arts, Escondido

340 N Escondido Blvd, Escondido, CA 92025

THÁNG MƯỜI HAI 30–THÁNG MỘT 01

Seegerstrom Center for the Arts

600 Town Center Dr, Costa Mesa, CA 92626

ShenYun.com/SD - 1 (888) 973-7469

ShenYun.com - 1 (800) 880-0188